

ANI MA

V JEDNOM SVÉM PŘÍBĚHU
JSEM STRÁVIL CELÝ ŽIVOT.

JAROMÍR VONDRA

ANIMA

JAROMÍR VONDRA

Příběh této knihy je čistě fiktivní. Veškerá jména, města i události jsou použity pro výstavbu onoho fiktivního děje a jsou rovněž smyšlené. Jakákoli případná podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, podniky i historickými událostmi je náhodná.

„Neustále prožíváme počátek i závěr. Ať už se jedná o cokoli, na okrajích dějů nevydržíme. Vždy poté se na obzoru vyjeví nový dialog, který použijeme pro náš další krok.“

Vytvořit funkční představu je navzdory mému silnému introvertnímu předpokladu nesmírně komplikovaným procesem. Mnohdy mi totiž skrze konce mých představ prochází mimo posledních dechů těch obrazců i jistá a přitom neúplatná forma tužby. Hovoří a většinou se snaží dostat do popředí před vše, co jsem během svého chvilkového opuštění onoho podvědomého místa viděl. Tím si musíme uvědomit, že ze světa, kde jsme se opravdu narodili, se nelze vzdálit plnohodnotně. Svět, před kterým začínáme tvořit strany knih, nás totiž formou okamžiků, které nám setrvaly v paměti, nedokáže opustit. Na konci všeho se v něm totiž musíme probudit a uvědomit si, že existují místa, na kterých se odráží naše představy více než kdekoli. Musíme na to myslet a umět s nimi bezpečně zacházet. Touha po jejich ovládnutí nahradí všechny naše dosavadní. Ovládnout ten jeden jediný příběh, já v tom svém příběhu strávil celý život. Nikdo z nás tehdy nevěděl, co to máme v rukou, co se dnem objevení Tvorby začalo blížít.

KAPITOLA 1

OBRAZ ZNAMENÁ POHLED

Textový záznam dnešních zpráv týkajících se kancléřství Etiamu, hlavní město Pol, den vpisující již navěky nesmazatelný počátek třetího věku, nezapomeneme. Den, který znamená takřka absolutní mocenský převrat nad zemí tohoto světa. Poslední řady hnutí odporu podléhají vzdušné i pozemní síle režimu Malleus nedaleko pohraničních měst. Po týdnech od úplného zablokování všech klíčových logistických křižovatek hrozí odporem strážným městům humanitární katastrofa v podobě kritického nedostatku jídla, vody a šíření vyskytujících se onemocnění.

Kancléř Etiamu Chaol Mortem již zaujal místo ve vrchní komnatě nového kancléřství své říše, necelý jeden den po zavraždění prezidenta Etiamu. Tím byl poslední přímo zvolený prezident Garner Leal, který dlouhodobě odmítal předat výsadu všech tří mocí do rukou kancléře Mortema. Dnem jeho smrti, za kterou dodnes nestojí žádné objasnění, tak došlo k naprostému zhroucení uspořádání moci. Kancléř Mortem vyhlásil konec druhého věku a oznámil budování třetího věku. Jediným vládnoucím orgánem nad celou zemí se stala takřka ze dne na den politická strana Malleus. Úplná moc přešla do jeho rukou, do rukou režimu.

Vystupování kancléře zanechává hluboký a mocný dojem, plný odhodlané sebejistoty, klidu a zjevného projevu ničující dominance. Člověk vyššího věku, který oplýval matně zelenýma očima

s doplněním o ostré obličejové rysy a pečlivě načesané kratší vlasy. Široká veřejnost světa Etiamu o něm poprvé uslyšela před necelými deseti lety, kdy Chaol Mortem založil politickou stranu jménem Malleus. Vlivem stupňující se ekonomické i společenské krize, včetně narůstající občanské nedůvěry vůči politickým idejím, dostávalo Mortemovo přesvědčení stále pohodlnější prostor k tomu se od ostatních stran odlišit. Ve svých volebních programech jako jediný zaručoval voličům naprosté vymanění se z krize a opětovné povstání velikosti kdysi velkolepého světa, který dle jeho slov od dob konce prvního věku trpí přílišným utlačováním. To mu zajistilo drtivé volební vítězství a post kancléře. Tím začala likvidace menšinových stran parlamentního domu.

On znamenal extrémní nacionalismus, získal si trvalou důvěru, kterou opřel o dlouhodobou neprosperitu a kritičnost zdánlivě bezvýhodného období. Posadil se do role spasitele a tím ze své osoby dokázal vytvořit silný symbol. Lidé však před symboly často zapomínají, přestávají nad nimi pochybovat. Ztrácejí vlastní slova a tím o ně přicházejí navždy. Dodnes si pamatuji ten první řvoucí fanatismus, tu bezvýhradnou věrnost, která dokázala rozdělit celou společnost i národ. Tu posedlost jeho tváří, s tou postupně budoval systém jedné strany a posléze i vševládnoucí policejní režim.

Chaol Mortem však dnešním dnem hluboce ví, že smrtí prezidenta a postavením své funkce do čela absolutní moci má před sebou sice bitevní vítězství nad odporem, avšak s tím se blíží nutná chvíle nového zasazení propagandy do řad společnosti. Stojí před lidem, který se vůči jeho ideologii od propuknutí válečného konfliktu mezi ním a hnutím

odporu odhodlal až k občanské válce. Před lidem, jehož část se pro opětovnou myšlenku revoluce může kdykoli znovu probudit. Blíží se konec dočasného válečného projevu také před lidem, který svou činností musel pomoci udržet chod a zásobování bojových front, a to stále častěji proti své vlastní vůli. Nyní přichází na řadu projev trvalého rozměru.

Chaol Mortem si tak do své nejvyšší komnaty nechal přivést další z mnoha osobností Etiamu s rozsáhlým společenským vlivem. Onoho dne se tím mužem stal Dito Woodberry, renomovaný publicista, uvaděč i moderátor vlastní televizní talkshow, jejíž vysílání sleduje jednou týdně přibližně každý čtvrtý obyvatel Etiamu. Seznam těchto jmen byl režimem pečlivě připravovaný, avšak do dnešního dne již dlouho hotový, někteří z uvedených zemřeli během bojů, jiní přežili.

Dokonce už několik týdnů před dnešním polednem vyšly najevo první spekulace o tom, jaká jména jsou na seznam účasti na propagandě zařazena. Bylo jich tolik, jména ze všech možných směrů, oborů, zkrátka každý s jistým dosahem a vlivem. Ti, kterých se seznam údajně týkal a ke kterým se taková informace stihla dostat, se ještě naposledy pokusili buď o opětovné zařazení do obranných pozic, nebo o přímý útěk do exilu. Nyní se ale všichni nalezení stanou prvotním počátkem v procesu hromadného zanesení myšlenky propagandy.

Jeden z takto nalezených činitelů Dito Woodberry právě míří za zvláštního policejního doprovodu do nejvyššího patra kancléřství, přímo na pokraji náměstí hlavního města Pol. Dnešního rána byl zastížen při pokusu o únik za hranice města, za použití padělaného

dokladu zásobovatele munice. Tajná policie MALEM jej po několikahodinovém výslechu donutila se formálně obléknout a náležitě upravit pro osobní setkání se samotným kancléřem.

Bez sebemenšího pokusu o zdvořilost byl tak Dito Woodberry doveden k výtahu, ve kterém následně pokračoval již osamocený přímo do nejvyšší kancléřovy komnaty. Ačkoli ve svém veřejném vystoupení vždy ukazoval nápadné prvky sebejistoty a nadhledu, současná pozice jej prolamovala. Četnost mnoha pater, uzavřenost prostoru i celé situace jej skličovaly a doháněly až k panickému projevu, který však musel za každou cenu ovládnout ještě před zastavením rozjeté kabiny výtahu.

V samém zapocení a posledním výkřiku, včetně závěrečného narovnání kravaty i límečku, se hliníkový prostor výtahu náhle zastavil. Neprodyšné dveře se po vzoru několika vteřin před Ditem Woodberrym bez varování rozevřely a zcela zřetelně odhalily nově zbudovanou komnatu kancléře. Dalekosáhlá místnost s doplněním nábytku z výhradně tmavého dřeva se mísila s mnoha historickými, přesto však s místy dominantně moderními prvky v podobě nahodilých exponátů či odcizených uměleckých děl.

Dito Woodberry se nejistým krokem a chvějícím se tělem vydával bez optání kupředu. Jeho společenský oblek byl během posledních chvil citelně propocení, vypětí nervozity pak křížilo pozůstalou vnímavost v popel. Třásl se v dechu i pohybu, přesto však musel kráčet až na konec místnosti. Tam se nacházel tmavý robustní stůl a černé křeslo, ve kterém zdánlivě kdosi tiše seděl otočen opěrou zády k příchozímu hostovi.

Dito se ostýchavě a velmi nejistě pomalu usadil na připravenou dřevěnou židli přesně na odvrácené straně onoho bytelného stolu. S plným zabořením váhy do sedadla ale židle až dráždivě zavrzala, až Ditovi strnul dech a cukot ve své tváři již nedokázal kontrolovat. Působilo to skoro jako informování hostitele, tím se však nic dalšího nedělo. Odloučená vrcholná komnata kancléřství zůstávala zcela tichou. Křehce proskleným čelem komnaty přímo naproti černému křeslu a vysláním samotného Dita Woodberryho před svou přítomnost dával kancléř zřetelně najevo jistotu svého společenského postavení a utvrzenost v tom, že mezi řadami nenalezne nepřítele, který by se mu postavil i v takové odloučené chvíli.

Perný svit slunného dne Dita skrze ono sklo přímo oslňoval a přidával na nepříjemném pocení i nejistotě. Když se však po několika prázdných okamžicích už odvážil nadechnout se pro své slovo, přistála mu něžně dlaň na levém rameni. Nato se Dito zaleknutím ohlédl a v záři ostrého svitu spatřil až nepřírozně bílý obličej s rozjasněnými zelenými očima v nemrkavém pohledu přímo k němu. Ten pohled onou chvílí ničeho nepravil, pouze si jej střídavě prohlížel, jako by se zcela odděleně zaměřoval na jeho obočí, řasy, oči, nos a ústa. Chvilími se k němu zvláště naklonil, chvílemi se od něj odvrátil, pokaždé však strnul v Ditově nesebevědomé a odevzdané reakci. V daný okamžik bylo skoro až neúnosné, jak ty výrazně průsvitné oči tiše zněly a pouze střídavě brouzdaly po Ditově obličejí. Na konci každého mžiku však pokaždé opětovně klouzaly zpět k Ditovým samotným nejistým očím.

Po sérii takových okamžiků pozvolna spustil svou dlaň z jeho ramene a s namátkovým pohazením svých dozadu načesaných vlasů započal tok konverzace. „Vítejte, pane Woodberry. Jen vítejte,“ pronesl ve velmi tmavém obleku, jehož střih připomínal splývající tón uniformy.

„Tě-těší, těší mě, pane kancléři. Velmi... v-velmi si vážím va-vašeho... pozvání,“ vydal ze sebe nejistě znějící Dito.

„Vy sám máte smysl pro drama, nebo ne, spíše jej nemáte,“ prohodil Mortem lhostejně, načež pomalým mávnutím ruky protočil své křeslo, zastavil jej a pohodlně usedl.

„Co, co prosím?“ tiše se optal zmatený Dito, přičemž si neustále mnul opocené dlaně a ostré slunce mu stále žhnulo přímo do tváře.

Mortem nato lehkovážně pronesl: „To si mě nevšímejte. Někdy přemýšlím nahlas, někdy za pochodu, o tom ale později.“

„Pane kancléři, já, já vím. Víím to, proč jste mě sem pozval,“ snažil se Dito opatrně navodit své téma.

Tím se Mortem ironicky pousmál, načež vážně znějícím tónem odvětil: „Pak řekněte, co chcete říct, nebo mlčte. Vy necítíte ani tušení o tom, co se bude dít. O tom, co se k vám může přiblížit.“

Po okamžiku tichosti vzápětí Mortem dodal: „Víte, Dito, mám před sebou velmi vzácné období. Vy tu teď sedíte v naprostém zjizvení a myslíte si, že stojím na konci krvavé války. Jenže já vím, že tahle válka nikdy neskončí. Pravdou je, že dnešním dnem nastává vleklá válka, ačkoli vám bude připomínat život. Žádný systém není dokonalý, může vás nechat si to myslet, ale ne navěky. Vy jako autor svého režimu zasadíte do společnosti svou ideologii, kterou udržujete.

Jednou se ale objeví pomyslení, říkám tomu generační rozpor. Váš režim si podrobují miliony lidí, většinou nanejvýš po několik generací. Jednou se však do vašeho společenství narodí někdo, kdo se vůbec poprvé odváží pomýšlet na život mimo vaše myšlení. Moje otázka na vás zní, kde si myslíte, že může takový člověk k takovému revolučnímu pomyslení přijít? Ptám se, jak je to možné, když nikdy nepocítil opak? On neznal život mimo režim. Myslíte si snad, že běžně pomýšlíme na věci, které jsme nikdy nezažili?“ S poslední frází pomalu pozvedl ukazováček a ještě pomaleji jej napřímil přímo proti Ditovi.

„To já, já nedokážu... nedokážu na tohle odpovědět. Možná právě proto, že nikdy jiný život nezažil,“ promlouval za slunečního žáru se sklíčeným pohledem Dito.

Mortem překvapeně pozvedl obočí, načež se schoulil ve svých zádech a citelněji se natáhl přes část robustního stolu blíže k Ditovi: „Jenže to je jen část celé pravdy, vidíte? Víte, lidské myšlení, to nachází bujnost na bázi inspirace. Co nás jednou inspiruje, to následně hledáme navždy v sobě, to v sobě chceme najít. Podívejte se na Etiam, na jeho prostory, krajiny, místa, města. Napadá vás, o čem mluvím?“

Očima si jej Mortem opět prohlížel, jako by sám očekával, že se odpovědi nedočká. Dal své trpělivosti sotva několik vteřin, než se sám rozhodl na svou jedinou úvahu sebe samotného, ale i Dita Woodberryho navnadit: „Dito, mluvím o umění.“

„Umění, proč... myslíte, že zrovna umění?“ optal se Dito zaskočeně.

„Na to existuje jen trocha zamyšlení, abyste tomu porozuměl. Stačí se jen podívat za přesvědčení, že umění je pro svět a jeho společnost nepotřebným, tohle k vám pronesou jen malomyslní lidé. Abyste mě pochopil, podívejte se kolem sebe, každá vyřezaná židle, každé firemní logo, novinový sloupek i článek, každý porcelánový šálek naaranžovaný v pestrobarevné vitríně obchodu, to vše stojí na umělecké úvaze i povaze. Umění dosáhlo skrze obrazy, literaturu a drama do všech provázaných rytmtů. Budete tak nazývat nepotřebným něco, díky čemuž se odvážíte přemýšlet samovolně? Víte, umění, to představuje svobodu, odpor, vlastní proslov i projev. Co bychom s ním tedy měli udělat?“ zatvářil se Mortem se svými posledními slovy v očekávání, které opět pozvedl v tichost přítomného Dita.

„S dovolením budu pokračovat,“ započal Mortem opět svou řeč. „Teď doufám, že jste v tom, co jsem vám před chvílí řekl, ráčil spatřit ten ohromný potenciál, ten prostor.“

„Chcete říct, že...“ pozvedl Dito ještě před okamžikem sklíčený pohled v dalece hlubší padnutí.

Mortem si promnul ruce a tiše přikývl: „Ano, ano, Dito, umění utváří pro každou propagandu plně nutný a nenahraditelný prostředek.“

„Co, co ale uděláte?“ namítl Dito opatrně s až okatým pokusem o zájem v danou myšlenku.

Tím se Mortem nadechl a se zvláštní lehkovážeností, kterou podepíral hlubokou jistotou, začal s důrazem promlouvat: „Začnu tím, že vymýtím jeho přirozenou vazbu. Místo ní dosadím obraz tak

zřejmý a tak nepropustný, že jej brzy každý začne vnímat tak naturálně, jako vnímá skutečnost, že se ráno probudí s nebem nad hlavou. Samotný důvtip bude nyní lpět na jasném předurčení, tím předurčením je potenciál díla, který se zaslouží o rozkvět a šíření jména režimu. Všechna ostatní díla... ta už nebudou. Výtvarná i hudební výchova... ty budou odstraněny ze školních osnov. Naproti tomu již činní umělci budou podřízeni jistým kodexům.“

„Jak, jak ale, jak vám k tomu mohu být užitečný já? Co chcete po mně?“ začal Dito s nepříjemným tušením.

Nad jeho otázkou se Chaol Mortem zvedl z křesla, otočil se zády ke stolu a sotva třemi kroky se zastavil před proskleným čelem komnaty, skrze které bilo natolik citelné denní světlo přímo na tvář Dita Woodberryho. S rukama za zády se Mortem zadíval na rozlehlé centrum přilehlých budov hlavního města Polu. Tyčilo se na nejvyšším bodě nade všemi, samé patro kancléřství, které shlíželo na zčásti zničené a zčásti již obnovené budovy. Denní život byl na ulicích stále ve většinovém útlumu. Zdejší obyvatelé ztratili při dobývání města mnoho, od domova až po blízké, místy se tak stále ozýval vzdálený křik spojený se vši přítomnou bolestí. To vše jako poseté uprostřed slunného dne nad ostrými střechami, ticho se přelo s dopadem bouře.

Mortem jen tiše dýchal, tiše dýchal a až ponořeně přivíral svá víčka, která podepřel takřka mlčenlivými slovy: „Já vím, že se odsud nikdy nedostanu, že mě odsud nikdy nepustí. Co po vás chci, Dito? Tělo je živeno duší a podobu duše představuje náš pojem, tedy podoba umění. Jak je vám jistě známo, u pohraničních měst podléhají

poslední řady hnutí odporu vůči mně. Dito, vaše talkshow tu nekončí. Napište o nich, můj pane Woodberry. Napište o nich a změňte ten veřejný pohled. Nazvěte je teroristy či vrahy, s takovým povznesením uveďte svou talkshow. Navezte se do nich, učíte s nimi zábavné přezdívky nebo hlášky, udělejte z těchto událostí kult. Buďte správně kreativní.“

„Chcete, abych... abych zavedl do společnosti řízenou satiru. Abych si ale současně vytvořil vlastní stereotyp vůči hnutí odporu?“ optal se za jeho zády stále sedící Dito.

„Ano, ano, stanete se jedním z mála skutečně fungujících obrazů. Budete jediným okem společnosti, dále vícekrát nepohlédnou,“ promluvil tiše chladným tónem Mortem, stále otočený zády k Ditovi.

„A... pane... a co hosté? Koho si vlastně budu moct zvat?“ ohradil se opatrně Dito.

„Vaši hosté, můj Dito, ti budou řešit mé nedostatky z obou stran. Zatímco vy budete zastávat funkční propagandu, na hosty samotné bude nanášen zrovna takový pojem. Vysoce postavení lidé, kteří zdánlivě znamenali naději na rozpor, náhle vstoupí, usednou na pohovku a v jediném záběru přenosu utnou a vyvrátí hluboké předtuchy každého diváka. Diváci budou zažívat frustraci, smutek, nebo dokonce vztek, když budou každý týden sledovat, jak každá z osobností zcela přirozeně kráčí po boku režimu. Izolujte zatoulaného vlka od rodného lesa a mocným vlivem prostředí jednou uvidíte, že váš práh již neopustí. Jednou zdomácní na vaší půdě... u vaší vody,“ přednášel stále chladný Mortem bez sebemenší vůle odvrátit se od vrchního pohledu na podmaněné město.

Okamžiky nato opět protínalo citelné ticho, dokud však Mortem tentokrát až nezvykle lehkovážným tónem nespustil. „Dito, Dito, Dito, jistě je vám známa činnost Imaginativní organizace, organizace a jejího simulátoru. Než vám ale řeknu více, pojdte ke mně, pojdte sem ke mně,“ zakončil poslední větu znovu chladným hlasem.

Tím se Dito Woodberry krátkým váháním pozastavil o svůj vlastní dech, který ihned utnul, načež se zapřel do bočních podpěr židle a samým zavrznáním se už stavěl na nohy, nato však Mortem důrazně pronesl: „Neříkal jsem, že se máš postavit, neříkal jsem, že sem dojdeš.“ Závěrečnou frází se tak Mortem poprvé po dlouhém momentu odvrátil od proskleného čela komnaty a pohlédl Ditovi přímo do očí.

S pomalým pronesením pravé ruky do strany jej Mortem klidnými slovy pobídl. „Budeš drhnout dlaně i kolena,“ důrazně dopověděl a s okatým přesvědčením už jen vyčkával jeho příchodu ke špičkám vlastních bot.

S tím se Dito začal s napohled náležitou nejistotou až křečovitě klopat k zemi. Pokoušel se tak opatrně vedle desky stolu, avšak samým zavravoráním se mu při pouhém předklonu jako by podlomilo levé koleno, které s sebou strhlo celou provázanou rovnováhu, a Dito bolestně padl k zemi betonové podlahy. Mortem jej celou dobu sledoval, díval se na něj se zatajeným dechem, přičemž udržoval zvláště zanícený pohled s nemrknutím. Nepobízela jej dalšími dodatečnými slovy, sám vyčkával, jak se Dito ve svém sklíčeném lehu

znovu odvrátí a bez opuštění země dojde až k předem nastíněnému, přesto k taji.

Dito tak zaujal dvě rozevlátá kolena, zapřel se dlaněmi a pomalým klepotem v těle drhnul své končetiny o drsný povrch po dobu celých tří metrů. Hleděl jen do země, sklápěl zrak, který mu překryly jeho rozčuchané vlasy, které působily jako přelud napříč ostrým rysem denního světla, ke kterému se tak neodvratně blížil a které jej spalovalo stále zřetelněji. Po vzoru svého nejhlubšího dopadu před špičky těch černých bot, tím se s ucházejícím dechem pozastavil.

„Dito, podívej se na mě,“ zašeptal důrazně Mortem, načež Dito s chvějícím se dechem i potem přes celou tvář pomalu pozvedával obličej, dokud se svými přivřenými víčky nedíval do průsvitu zeleně Mortemových napjatých očí.

„Vše, co jsi doteď znal. Vše, co jsi nazýval dnem, nocí, životem, světem, časem, to skončilo spolu se mnou,“ s těmito slovy se Mortem přikrčil až k letmému posedu tak, aby byl svýma očima v přesné úrovni Ditova pohledu.

S tím se Dito zachvěl ještě citelněji, Mortem však bez ostychu i snahy setrvat pokračoval: „A skončilo to právě teď a právě tady. Když tak vidím, jak tu přede mnou klečíš a jen jedno další podělaný gesto tě dělí od toho, aby ses tu rozbřečel, vidím, jak to vypadá, když už člověk nedoufá v únik. Rozhlédni se... prosklené čelo komnaty, před kterým sedím celý den. Jediný přesný zásah, který by tím sklem prošel do mé lebky... nikdo se o něj nepokusil. Lidé už tu fungují jinak, zapomeň na dosavadní postupy, myšlenky, vzpomínky, sedřel jsem je z tvých dlaní i kolen.“

Mortem se s pozdviženým obočím ve svém pokleku usmíval, zatímco Dito zůstával se strženými dlaněmi na kolenou. Chaol tiše promluvil: „Než si tu dovolím nezdržet se toho dalšího podělaného gesta, navážu o Imaginativní organizaci. Skutečně geniální, až těžce uvěřitelný projekt. Tady se totiž nejedná o další vynález, usnadnění dnů, usnadnění života, jedná se o schopnost tvořit život, jeho celé světy. Projekt Anima, ten pasuje tvůrčí inteligenci do role stvořitele. Podívej, umím si dát několik čísel dohromady, abych věděl, že v tomhle vidí spousta obyvatel myšlenku na revoluci.“

S těmi slovy se Dito ostýchavě rozmluvil a otřepaně pozvedl opocení obličej: „To... to tam... to tam mám pozvat někoho z vedení organizace? Pozvat k sobě do pořadu a... ukázat lidem opak?“

Mortem jen zakroutil hlavou a s potácejícím se úsměvem opět zpřisnil: „Nepozveš tam jen dalšího papaláše. Průměrnému občanovi je jasné, že jejich postoje padají s režimem jako první v řadě. To ne, namísto toho do talkshow zasadíš aspirujícího člena té organizace, budoucího pisatele, tedy samotného tvůrce těch představ. Mladého a nadějného člověka, který bude mít ke všem přihlížejícím tak moc blízko. Takový člověk se totiž cítí být na vzestupu, s nakročením jako každý v obecenstvu.“

„Do-dobře, u-udělám to,“ vydal ze sebe sklíčeně znějící Dito, načež mu Mortem citelně přešel dlaní po pravé tváři až za krk, tam svou dlaň přiložil a výrazně přitiskl Dita blíže k sobě.

Z naprosté blízkosti mu Mortem hleděl do nejistých očí, překrytých slunným svitem a rudostí všeho podráždění, během čehož

k němu hluboce promluvil: „Ty, Dito, nechal jsi mě vstoupit. Ani jsi mě přitom nemusel poznat, stačilo na to jen pomyslet a už jsi drhnul dlaněmi, už jsi se tak viděl. V tom je dopad režimu. Bohužel, co z tebe pro ten režim zbylo, co tu přede mnou klečí, jako bys už byl více než mrtvý.“

Hlasy utichly, zvučnost plnil pouze bijící rytmus Ditova traticího se dechu, přesto natolik běsnícího. Mortem se mu ještě okamžikem díval do těch prolomených očí, ve kterých nedokázal najít ničeho živého, co by původní život a mysl připomínalo. Mortemova chladná dlaň stále svírala zadní část Ditova krku kolem jeho obratlů, ani se nehýbala, pouze přilnula, nevnímala tep.

Znenadání však ona dlaň zčásti sevřela límec Ditova obleku a zčásti se nehty zabořila přímo do jeho kůže. Nato sebou Mortem prudce škubl, čímž se postavil na nohy a s ohromným zapřením začal Dita táhnout od proskleného čela komnaty směrem přes celou místnost.

Během všeho tlučení Dita o zem, který se mezitím nejednou snažil udržet alespoň bdělou kontrolu, Mortem důsledně křičel: „Vzpomínáš? Říkal jsem ti, že si dovolím se toho nezdržet! Kolik myslíš, že ti k tomu ještě zbývá, Dito? Ty víš, co tu ještě uvidím!“ Pokračovali napříč místností.

Z levého kraje místnosti však Mortem zamířil přímo k širokým posuvným dveřím, které se před ním rozevřely do stran. V onom záběru všeho tažení bylo možné dohlédnout jen na tamní vysoký strop ohromné haly, na konci všeho však i na následující poschodí vedoucí na její nekončící úpatí. Jakmile se Chaol přiblížil spolu se sevřeným Ditem k jejich prahu, napřáhl se a nemilosrdně hodil

vlekoucího se Dito do otevřeného prostoru před sebe. Dito se tak náhle ocitnul v prudkém dopadu na kamenné schodiště, s čímž se už jen řítit stále níže. Mortem chladně kráčel kdesi několik metrů za ním, několik metrů za jeho ničícím se tělem, a jen tak poslouchal každé zakřiknutí rozléhající se napříč vysokými stropy.

Dito se kdesi po několika desítkách metrech dokázal na nebývale dlouhém schodišti alespoň na okamžik zapřít od dalšího spádu. Ležel na břiše zcela otlučený a vyčerpaný, Mortem se však ve svém kroku níže stále přibližoval, nezištně a tiše jen scházel, soustředil se přitom stále na něj. Dito se tak z posledních zbývajících sil už jen zčásti plazil po schodech dolů, zčásti se přitom neustále pokoušel znovu postavit. To celé s neustálým ohlídáním se po prostorném schodišti, prostorném schodišti, které vnímalo jen jeho křik s každým dopadem.

Mortem jej takto donutil sprovodit se z budovy kancléřství. Následoval jej až na samý konec sestupu, až na venkovní ulici. Když Dito vyčerpaním padl kamsi mezi přilehlé sutiny na rozpálený povrch asfaltu, jeho přítomnost již vyčkávala tajná policie MALEM, pověřená k jasnému účelu. Nikdo se jej již neptal, existovala už jen tichost nad vrcholem. Rozpolcené mžitky s nepopíratelným vlivem, samotné zasazení, kterého se nezprostil. Jako bychom kráčeli potemnělou chodbou bez oken, přičemž dokážeme vidět jen propletenost natolik pusté roviny za svými zády, díky čemuž se nikdy nevyhneme krokům budoucím a událostem, které přinesou. Dostál konci na pokraji nutného začátku.

KAPITOLA 2

S OKAMŽIKEM PROJDU ŽIVOTEM

Ve třináctém měsíci událostí třetího věku, kdy pod záštitou významného programu z rukou NIO (Národní Imaginativní organizace) člověk poprvé pocítil svůj nesmazatelný otisk na půdě planety Terra, započala pro náš druh nezměrně dlouhá kapitola, které se bude navždy dostávat rozšíření a neuctichajících dodatků. Pamatuji si ten živý přenos závěru mise, jehož tok komunikace odděloval Etiam od Terry se zpožděním takřka deseti minut.

V okamžiku, kdy pětičlenná posádka mise Élysion přistála ve svém přepravním modulu na povrchu, jsme už všichni věděli, že náš první krok byl vykonán. Doktor Robert Jayden Goodwin činil ten první krok. Stál na posledním prahovém schodu první lodi, která předurčila lidskou přítomnost na novodobé planetě. Jakmile jsem toho dne aktualizovaný obrazový záběr spatřil na přenosové obrazovce, křížem celého těla jsem pocítil tak živé vcítění do každého jeho tepu, nátlaku i nepopsatelného vnímání drolicí se půdy pod jeho zapřenýma nohama. Svobodná mysl, která se svého času stala opravdu volnou, jako by byla myslí Boha. Tak jsem si to ve svém vědomí představoval po pohledu dítěte, které takový zfilmovaný přenos sleduje. To, jak se v onom nášlapu pozvolna celistvý povrch lemoval kolem jeho chodidla, bylo jako spatřovat lidský odraz, který dopadl na své zrcadlo. S pochodovým odrazem spojený stín se dával do proudu pohybu a v krátké chvíli dokázal pokrýt novou část povrchu s jemným tónem

modrého vlivu před očima. Ta půda jej vítala. On na to vzkázal, že se vrátil domů.

Zmíněné dítě muselo při živém vysílání potajmu ponocovat, aby se mu dostalo vlastního pohledu na Goodwinův krok. Poté už jen následovaly dny. Dny protkané uvědomělou záští ze strany okolí. Ať už se jednalo o první stupeň základní školy nebo i pozdější léta. Takový mostový přešlap k tomu, za co se stálo natáhnout. Z prvních hodin první snahy se časem stala rutina dne, s kterou dítě toužilo každého dne usínat. Vždy zčásti bolestným a zčásti uchváceným myšlením, které úpadu do sna mnohdy bránilo.

Takový jsem vymyslel a sestavil kánon pro živoucí svět na planetě Terra, planetě utvořené schopností příběhu. Lidé potřebují znát svou historii, vidět a znát místa, kde začínali, přičemž snáze pohlédnou do dále, kam směřují. Základem sestrojení každého kánonu pro svět, který stále prochází svou výstavbou, se pro mě stalo použití několika charismatických postav, které se ve svém příběhu setkaly s až biblickým výjevem, jenž se později stane něčím jako vypravovanou bájí o objevení a založení své země. Tento výjev postačilo už jen zalemovat do rámcové, až symbolické podoby, kterou jsem pojmenoval jako Goodwinův krok.

Zdali někdy takový krok pocítíme, zdali se tak vydáme, byla by to nádhera tak žít. Častokrát jsem si pomyslel, že píšeme příběhy, kterých se toužíme účastnit, do kterých se toužíme vrátit a patřit do těch míst. Kdybych jednou mohl být dodatkem právě takové nikdy nekončící kapitoly. Na své cestě toho v mém životě muselo být odloženo, přenecháno a vyloučeno daleko více, než bych si dovedl

vůbec připustit. Touha však jako pevné kamenné zdivo tunelu zakryla pohled na každou z těchto myšlenek. Bylo to mnoho let... dny se vázaly na události, které jsou vždy následně vleповány do mnohaletých pater uvnitř našich dvou mozkových částí. Tyto části nepochybně vlastní každý z nás. Jsou jimi zlomky událostí a strachu. Dvě zvláště separované proměnné, co následně tvoří konečnou podobu našeho vzdoru. Po nastání své povahy se stanou jen zmíněným zlomkem, jež sami přenecháme v místech před sebou, aby s námi zůstal. Ještě pro něj natahujeme dlaň.

Jeden takový zlomek událostí z života onoho dítěte se odehrál i v posledním ročníku doktorského studia na přední Imaginativní univerzitě, ztvárněné podkladovým textem. Celých 10 let navštěvuji obor Imaginativní historie a aplikované prostorové imaginativní architektury, avšak dnešního dne jsem přednášejícím na vlastním semináři, který po vzoru mých vědomostí a mnou sepsaného prostředí skutečně prověří poznatky za uplynulých deset let mých studií v přípravném programu.

Na univerzitní parkoviště jsem přijel asi necelou půlhodinu před časem, kdy jsem měl začít přednášet. Uprostřed parného letního dne jsem zaparkoval pod stínem tamního dubu, který svou ohromnou korunu rozprostíral po levém okraji parkovací plochy. Naštěstí jsem tam dokázal ještě najít jedno místo. Většinou je ku prospěchu být na místě dříve, a necelých 30 minut k tomu bude stačit. S přijatelným klidem jsem tak sáhl na sedadlo spolujezdce, kde jsem měl kufrík se všemi dodatečnými materiály k semináři, a vzápětí jsem vylezl do dusného letního dne.

Dnešní den je oproti průměrným letním teplotám v této zemi značně odchýlený. Zatímco bych tu běžně býval pocítil necelých třicet stupňů, nyní tu teploty dosahují takřka čtyřiceti stupňů. Nebyl jsem si jistý, jak jsem mohl takový citelný dopad způsobit, avšak v onu chvíli jsem pouze doufal, že se vlivem provázanosti zbylého textu postupně ucelí. Alespoň, že jsem si jako vždy nebral žádný několikvrstevný oblek. I dnes tedy od obleku jen kalhoty a košili jsem si pro větší uvolnění oblékl spíše neformální.

Obloukem kolem auta jsem vybočil na chodník, podél kterého se rovněž stáčela malebná travnatá pláň s několika vysázenými duby. Pod parným sluncem jsem došel zbývajících asi sto metrů, které končily u vytríbeného vchodu do hlavní budovy fakulty. Po obou stranách vstupu se tyčily ohromné antické sloupy, které ústily kdesi dvacet metrů nad zemí v samé špici renesančního vrchu univerzity.

Už během několika desítek metrů pod kvapným tempem se mi propotilo snad celé tělo. Při svém spěchu jsem kličkoval mezi řadou zrovna tak uspěchaných studentů a vtrhnutím dovnitř centra univerzity se mi vážně ulevilo. Pod chladnější teplotou jsem zamířil přímo do sálu X. Číslo bylo spíše symbolickým, poněvadž se nacházel ihned po pravé straně od vstupu do fakulty.

Pohlcen doznívajícím potem jsem vešel dovnitř, abych si u tabule vyložil veškeré dokumenty z kufríku. Po přechodu prahu dveří jsem se rozhlédl směrem vlevo na stupňující se řady přednáškového sálu, který se zdál být prázdný. Pospojované řady lavic z teakového dřeva činily posluchárnu daleko temnějším sálem, nežli se mohlo zprvu zdát.

Abych to tu alespoň do začátku semináře více prosvítit, ponechal jsem jediné průchozí dveře otevřené dokořán.

Bez dalšího rozhlížení jsem po pár metrech vystoupil na učitelský stupínek a vyložil si na širokou desku stolu svůj kufřík. Koutkem oka jsem se vpravo ohlédl na tabuli, zdali je smazaná, ale přitom jsem věděl, že mě tu dnes mnoho psaní křídou nečeká. Pohlédl jsem zpět na svůj otevřený kufřík, v němž se nacházel jeden jediný ručně vyrobený papír. Mrknutím jsem věděl, že mi zde zbývá něco přes hodinu času. Přesunul jsem se tedy k onomu jedinému papíru, jenž čítal přehledný seznam přihlášených studentů k dnešnímu semináři. Letmo jsem se ujistil nad konečným počtem, který mohl být snad sto třicet přihlášených.

Nato jsem si sedl na kolečkové křeslo, přistavené hned vedle desky stolu. Uvolněně jsem se opřel do opěry, přičemž jsem si vzal seznam studentů dnešního setkání a pomalu jsem si v duchu předčítal každé z těch jmen. Prošel jsem mnoho z nich, avšak událost tohoto odpoledne byla vytvořena za účelem jediného z nich. Nebyl jiný způsob, jak toho dosáhnout, proto máme tak málo času.

Otočil jsem seznam na druhou stranu, konkrétně tedy k písmenu příjmení S. V pomyslném středu mezi ostatními jmény mi vpadlo jediné, Amélie Solari. Seznam jsem si předčítal tak, že mi zastínil rozhled na veškeré studentské řady sálu, což se odrazilo na mé nepozornosti. Náhle jsem totiž zaslechl sice nenápadný, zato dosti upozorňující pád propisky z míst studentských řad.

Položil jsem seznam na desku stolu a spatřil, že ve třetí řadě již sedí jedna studentka. Ani jsem se na ni nezádíval blíže, když jsem si okem

po ostatních řadách všiml dalších tří studentů, rozsazených po páté, deváté a desáté řadě.

„Ah... vážení, prosím za omluvení,“ pozvedl jsem pravou ruku lehce nad úroveň pasu, načež jsem se pohotově zvedl z kolečkového křesla se seznamem v ruce.

S klidem jsem si odkašlal a při pohledu na čtveřici sedících studentů v sále dodal: „Tak... prosím o jména, ať si tu zkrátíme čas, než dorazí ostatní.“

Tři ze studentů v páté, deváté a desáté řadě postupně nahlásili svá jména „Sebastian Klimke“, „Stuart Miles“ a „Bethany Johsonová“. Jedno jméno po druhém jsem si na seznamu odškrtnl, načež se přihlásila poslední studentka ze čtveřice, jež vyčkávala ve třetí řadě. Byla první osobou, kterou jsem v tomto sále spatřil, ani si nejsem jistý, jak dlouho tu vůbec mohla být, ale od pohledu to bylo více než zřejmé.

Měla na tváři ten příjemně uvolněný výraz se zanícením pro každé slovo, které by člověku věnovala a zároveň jednou i zpětně přijala. Z prvního dojmu by se svými černými vlasy na leckoho mohla zapůsobit přátelskostí, kterou je často na pohled velmi těžké doopravdy objevit. Můj utvořený pohled však toto dokázal podchytit, jakživ by ji nedokázal zanechat. Její neobyčejně vřelý a otevřený okamžik ve tváři, ve kterém se nemusela ani namátkově pousmát.

Nyní se při první zmínce i vjemu usilovně hlásila, a když jsem ji vyzval, pověděla mi své jméno: „Amélie Solari.“

Poslechem jsem si to jméno pečlivě poznačil a zároveň i zpozorněl. Nedával jsem to však nikterak najevo, pouze se díval do seznamu a naoko se začítal dále. Pohledem vlevo směrem ke dveřím do sálu jsem

zaregistroval náhlý dav studentů. Zprvu jen drobná skupina postupem přerostla v doslovné řady, kdy se v minutě zaplnila celá posluchárna. Během takových chvil se rozléhal napříč sálem neustálý povyk, který však nebyl nijak rušivý.

Když se každý ze zúčastněných postupně usadil, samovolně se všichni v čas našeho začátku ztišili. Nádechem jsem odložil list seznamu do otevřeného kufríku a zvedl se ze židle. Vzápětí jsem si zkontroloval časomíru na svých hodinkách a po odečtu posledních vteřin jsem mohl konečně začít. Propletl jsem si prsty obou dlaní a sestoupil z přednáškového stupínku.

S úsměvem na zúčastněné jsem spustil: „Vítám vás všechny na dnešním semináři. Jak už je známo, budeme se věnovat jistým... ať už spekulativním či více pravděpodobným teoriím. Teoriím, které se zabývají možnou existencí v poslední době mediálně, ale i výzkumem opěvovaného jevu.“ Rozmluvil jsem se hlasitým tónem a pozvolna tak svůj krok stácel blíže k prvním řadám studentů.

Vzápětí jsem po náhodném dívání se do tichých poslouchajících řad pokračoval: „Mám na mysli jev Testa. Veličina, jev, ba dokonce i život samotný... jeho vlastnosti jsou skloňované v mnoha podobách. Za krátkou dobu po vůbec prvním předložení spekulací o pouhé možnosti své existence doslova zborčil mnoho zaběhlých přesvědčení.“ Dostával jsem se v samém ponoření do svého výkladu, načež jsem zničehonic utichl.

Po okamžiku utichnutí a sérii krátkých ohlédnutí jsem klidně navázal na svou předchozí větu: „Byl poprvé zaznamenán v mysli malíře, který vážně onemocněl a který i přes stupňující se fyzické a

psychické obtíže neúnavně pokračoval v práci a zažil tak celé dva roky své vrcholné tvorby. Tehdy mu byl při rentgenu mozku zaznamenán nevysvětlitelně rezonující odraz neznámé vlnové aktivity v oblasti pravé mozkové hemisféry. Pacientovi provedli totožný rentgen v pěti různých nemocničních zařízeních, avšak stále se stejným výsledkem. Ve svých posledních měsících života, kdy dané onemocnění došlo do konečného stadia, nechával malíř svou mozkovou aktivitu dobrovolně monitorovat. Ty neznámé vlny v jeho pravé hemisféře stále sílily. Těžký průběh posledního stadia nemoci přivedl malíře do několika hlubokých kómat, avšak každé z nich dokázal přežít. Když ale nastaly po přesně osmadvadesáti dnech pozorování poslední hodiny života malíře, vyjevil ve svých závěrečných dílech, tehdy již jen na skicách, několik pokojových místností. Těch místností bylo celkem osm, přičemž pokaždé panovala zákonná systematika, vpravo strany skica, vlevo pak postranní text, dnes jej nazýváme podkladový text. Malíř ošetřujícímu lékaři a celému týmu přítomných vědců opakovaně sdělil, že to jsou místa, která ve svém kómatu navštívil. Nikoli však formou přeludů, snů, vzpomínek, halucinací, nýbrž mluvil o skutečné přítomnosti i čase, mluvil o skutečném životě na těch místech. O místech, která tam mohl libovolně navštěvovat, o lidech, které tam poznal, o rodině, kterou tam založil a se kterou žil po dobu mnoha let.“

„Promiňte, nerad vás přerušuji, ale zajímalo by mě, zdali souhlasíte s názorem, že pouze onemocnění, které onoho malíře postihlo, mohlo zapříčinit existenci jevu Testa?“ zeptal se mladý muž v šesté řadě.

Nad odpovědí jsem se zprvu pozastavil, avšak za okamžik jsem svévolně odvětil: „Děkuji vám za dotaz. Po bližším zkoumání jeho výsledného psychologického portrétu bylo zřejmé, že nemoc samotná posloužila malíři pro stimul a ponoření v samém spektru těch nejhlubších hodnot, čímž se jeho následné obrazy staly skutečným vrcholem celoživotní tvorby. To se stalo samo o sobě velmi důležitým poznatkem pro pochopení celého jevu. Jinými slovy, my můžeme říct, že je pouze zapotřebí nalézt podobný stimul, jakým byla závažná nemoc v případě malíře, aby se přítomnost jevu Testa projevila třeba i u kohokoli z nás. Stačí jen navrhnout a sestrojít prostředek, který by dovedl uvrhnout naše podvědomí do hloubi tak nezištné, že se v přítomnosti tohoto jevu samovolně ocitneme. Funkční prostředí s prostorem, časem a všemi nevyhnutelnými vlivy, aspekty, vyvolávajícími myšlenkami... to je momentálně cílem několika stovek vědeckých týmů v čele s doktorem Flynnem Fosterem.“

Po pronesení jsem pokračoval dále, přičemž jsem se poklidně procházel směrem nahoru po schodišti mezi řadami posluchačů, kteří se mým směrem chůze až neobvykle ohlíželi, já na to jen navazoval ve výkladu: „Jméno Testa pak tento jev dostal po latinském výrazu pro skořápku. To je svým způsobem mnemotechnickou pomůckou pro pochopení jeho chování. Tento jev se zpočátku projevuje tak, že v jisté fázi vašeho fantazijního procesu se začne na veškeré vznikající představy uchycovat. V momentě svého uchycení se pak po celé vlně, která symbolizuje vaši mozkovou aktivitu, obklopí, čímž se pomyslně zachová jako právě ta skořápka. V tomto okamžiku pak bude Testa schopen utvořit s tokem všech vašich navazujících představ náležitý

časoprostor, vždy však s naprostou přesností dle podob, jaké jste si svými představami sami určili. Pakliže by se našel někdo, kdo dovede vstoupit svým podvědomím zrovna tak hluboko ve zrovna takové mozkové aktivitě jako onen malíř, dotyčný by byl dosti možná schopen figurovat ve dvou naprosto různých oblastech. Místu takto hlubokého stavu podvědomí říkáme Anima. Dotyčný by svým tělem fyzicky setrval stále v naší realitě, ovšem paralelně by se svým vědomím ocital ve zcela novém světě. V těchto oblastech panují různé zákonitosti a odehrávají se v nich různé děje, vše je determinováno vaší sepsanou Tvorbou. Jsme tak ve fázi objevů, kdy je psaná představa podkladem pro zdiva, lesy, silnice a dosti možná i život... zaprvé ovládnout svou Tvorbu... zadruhé zcela nový svět.“

Zničehonic jsem zaslechl zvučný dívčí hlas, který mi takřka skočil do řeči: „Prosím, tím vším... tím tedy můžete říci, že ten malíř skutečně stvořil svůj vlastní svět za pomoci svých představ?“

Když jsem v tu chvíli chtěl odpovědět, otevřely se pomalu boční dveře do přednáškového sálu. Zůstávaly záhadně otevřenými po dobu několika vteřin, když jimi za tichosti vstoupil do sálu neznámý muž. Jeho krok plynul spolu s řečí těla zvláštní nezištností, přesto ten muž působil tak identicky. Dovnitř vešel v tmavých džínách a černé rozepnuté bundě. Nato složil své paže a zády se opřel o zeď na kraji posluchárny.

Viděl jsem jej z výšky schodiště, přesto jsem jeho tvář rozpoznal tak ostře, nikdy dříve jsem ji však nespatriil. Bradu obličejce měl porostlou hustým hnědým vousem, který se táhl i mírně do krajů. Věkem jsem si pomyslel, že mu mohlo být necelých padesát let.

Očima mu koloval upjatý a pozorný pohled směrem ke mně, jako by se na mé slovo zaměřoval z jiného spektra než kdokoli. Přitom zůstával nečinným, jako bez záchvētu nad čímkoli. Působil v nebyvalém sklíčení, které však bylo obtížné spatřit nad povrchem. Takový výraz vynikal v delších hnědých vlasech, které měl načesané vzad, avšak s takřka vystříhanými boky.

Pomalou jsem scházel vystoupané schodiště směrem k tabuli, během čehož jsem si vzpomněl na onen dotaz, přičemž jsem dle tušení poznal, že mi otázku před malou chvílí položila studentka Amélie Solari. Nato jsem s tišším hlasem reagoval: „Děkuji za váš dotaz, slečno. Zdali stvořil svůj vlastní svět za pomoci představ? Můžeme se tak domnívat, a to z poznatku, který se nám naskytl sotva několik dní po zarmucujícím úmrtí onoho malíře. Ihned vám jej promítnu, vám všem.“ S těmito slovy jsem došel přesně k tabuli a poukázal tak na důkazní materiál, načež jsem ze svého kufríku vytáhl kopii jedné z posledních malířových skic a položil ji na předpřipravený snímač projektoru, který tak okamžitě odrazil celou projekci na plátno těsně nad tabulí.

Napříč posluchárnou ve vteřině zhasla všechna světla, okamžikem ticha jsem se střídavě otočil na projekci a střídavě na zaraženě přemýšlivé publikum, včetně onoho muže s neměnným postojem i výrazem, nato jsem spustil: „Před očima můžete vidět předposlední skicu a dílo malíře zároveň. Prozaické završení životní Tvorby, které nám však svou uměleckou vazbou napovědělo o mnohém. Zde můžete po levé straně vidět text, kterým malíř v dobách svého kómatu celý pokoj popsal a kterým jej také stvořil. Jak jsem již zmínil, dnes

takové texty na obdobných výstupech Tvorby nazýváme podkladovými texty. Jedná se o čirou zákonitost, vlevo podkladový text, vpravo pak vždy vyobrazená ilustrace celé představy. Jak můžete vidět, jedná se o zdánlivě jednoduchou, avšak útlunou pracovnu... čtyři zdi, dvě okna, psací stůl. Za vytvořením tohoto prostoru však nestála žádná forma jednoduchosti, to mi věřte.“ Utnul jsem svou větu a beze slov pozoroval stále více zahleděné tváře posluchačů, z nichž někteří působili až uchváceně.

Po útlumu před publikem o délce několika vteřin jsem se zamyslel a ve vážnosti i tichosti zároveň přednesl malířův podkladový text: „Zdivo leží při pokrajích, lemuje spolu s nimi každého ubytého dne. Soustřeďuji se v jeho útrokách, samovolně žiji, opravdu se pachtím v jeho nevadnoucím čase. Pozastavení, kterého se mi dostalo, převýším okenicemi v pozadí i popředí své chvíle. Místnost, které svá slova zpovídám, jimi nezapomene.“

Opět jsem svůj projev přerušil s pouhým pohledem do prostor posluchárny, kde jsem spatřil, že nebylo jediného studenta, který by nebyl v tom textu projekce ponořen, který by jej nevnímal a opětovně nečetl. Ihned nato jsem s ještě ráznější tichostí navázal na otázku slečny Solari ohledně důkazu stvoření skutečného světa pouhou představou: „Výsledná představa tohoto podkladového textu způsobila velice nepatrnou anomálii... nevšednost v našem světě. Teď bych se vás rád zeptal, pokud nyní odpoutáte svůj zrak od zповědných řádků a zaměříte jej přímo na vedlejší skicu té pracovny, vidíte, nebo připadá vám v prostorách té prosté místnosti něco neobvyklého?“

Pár desítek vteřin se neozývala žádná odpověď, avšak zanícená soustředěnost a snaha přítomných studentů byly až hmatatelné. Nedovedl jsem si však pomoci od stále podezřívavého vypětí z onoho muže, jenž stál u dveří a díval se jen na mě. Přesto jsem se na něj neotáčel a pokoušel se ubírat pouze k ostatním. Tušil bych, že těch atypických detailů zde vyplynulo mnoha studentům, avšak nikdo se prozatím s takovými postřehy nepřihlásil, poněvadž se jednalo spíše jen o výstupy nepřívětivé atmosféry skici, která však takovou, dle mého názoru, nebyla.

„Prosím, já bych věděla,“ přihlásila se náhle z míst své řady Amélie Solari.

„Ano, povídejte,“ odvětil jsem s nadšením v tónu hlasu, čímž jsem se i nadále tišil, abych příliš nevyvodil tu zvláštní zatemnělou atmosféru přednáškového sálu.

Amélie Solari tak okamžitě pozvedla ruku, letmo ukázala do pravé poloviny ilustrace, kde se na krajní zdi nalézalo cosi nepatrného, a spustila: „Na okně v jeho pravém dolním rohu, tam je vidět nepatrná prasklina. Nevím, zdali je skutečně něčím atypickým, je to ale až příliš pozoruhodný detail vůči zbytku ilustrace, tudíž jeho začlenění do díla muselo mít význam. Alespoň se tak domnívám.“

Nad její odpovědí jsem vděčně přikývl a s nadšením v tónu prohlásil: „Ano, to je přesně ono, působivý poznatek. Děkuji vám, slečno. Jak jsem zmínil před malým okamžikem, do našeho světa pronikla jedna dosti nepatrná anomálie. Stalo se tak při jednom z kómat, která onen malíř přežil a které dalo vzniknout záznamu v podobě podkladového textu a skici této pracovny. Jak již zmínila

kolegyně, na skice pracovny můžeme v pravém dolním rohu druhého okna vidět nepatrnou počínající prasklinu skla. Abych navnadil na souvislost, musíte nejprve vědět, že zesnulý malíř ve svém dětství vyrůstal v jednom venkovském domku v rustikálním provedení... a naprosto totožná prasklina vznikla i na okně jeho bývalého dětského pokoje, kde většinu svého dětství také prožil. V onom dětském pokoji v prvním patře velkého historického domu je k dnešnímu dni v provozu stálá ubytovací služba pro turisty, kteří touží okusit místní venkov. V době přítomnosti malíře v kómatu byl v jeho bývalém dětském pokoji ubytován turista z jihu Etiamu. Rozhodl se zůstat pouze na jednu noc, poněvadž dalšího dne již navazoval na svou přímou výpravu po osmi městech. Toho dne vypověděl, že venku panovalo velmi mlhavé počasí, které za nočních hodin přešlo v prudký déšť, vůči zdejším meteorologickým záznamům velmi neobvyklý déšť,“ vyprávěl jsem jednu z posledních výpovědí, kterých se mi v rámci případu dostalo.

Nahodilými kroky pod projekcí jsem potmě pokračoval: „Těsně před upadnutím do spánku zavíral návštěvník své oči natočen k oknu hned vedle stolu, kde onen malíř svého času začínal poprvé tvořit. V samých závěrech únavy, kdy se ubytovanému již bezbranně zavírala oční víčka, se však v pravém dolním rohu onoho okna začínala ve vší tichosti velmi znepokojivým obrazem tvořit prasklina, totožná s tou, kterou můžete nyní vidět na projekci skici nade mnou. Ubytovaný turista svou zkušenost popsal tak, že sklo zkrátka neprasklo tak, jak by dle běžných zákonitostí mělo. Namísto toho prasklina vznikala jako rukou člověka, který jako by ji samovolně

kreslil. Prasklina se údajně větvila velmi specificky, přerušovaně, z náhodných konců a závěrem doplňovala své detaily, kterými se celá propojila. V místnosti ani v domě nebyl nikdo další přítomný. Vyděšený turista tak celou noc ani oko nezamhouřil, a když během brzkých ranních hodin dorazila majitelka domu, svou nepříjemnou zkušenost jí vylíčil do posledního detailu. Ta pochopitelně zprvu nebrala takovou historku ani trochu vážně, sdělila ji až nám, když jsme úplnou shodou náhod navštívili rodiště malíře, jako jedno z mnoha míst jeho života, abychom našli případnou podobnost se všemi těmi skicami z dob kómatu.“ Dokončil jsem svůj přednes, dlaněmi jsem se opřel o desku širokého učitelského stolu a pohlédl na přítomné posluchače.

Náhle se z prostor ztichlého sálu ozval mladý student se slovy: „Zajímalo by mě, proč podle vašeho názoru tato, řekněme, anomálie proběhla. Tedy proč zrovna v místě malířova bývalého dětského pokoje, který vlastně do jeho života již nepatřil.“

Napřímením se z opření o desku stolu jsem svědomitě na studentův dotaz odvětil: „Děkuji za váš dotaz. Víte, představy, představy nás všech, vycházejí z našich prožitků. Malíř sice ve svých představách vyobrazil jedinečný svět s jedinečnými místy, navzdory tomu však styl, podoba, provedení i pochod každé jeho představy jsou utkvěny v prožitcích jeho života na Zemi, konkrétně v tomto případě s místem malířova dětství. To z představ obecně činí reflektující formu odrazu našich osobností. Lze tak říci, že každý záběr, který se nám formou našich představ naskytne před očima, je nepřímým vývodem míst, událostí, emocí a lidí, které jsme kdysi prožili a potkali.

Dosud jsem nedospěl k názoru, že by vůbec mohla vzniknout nezávislá představa vůči naší osobnosti.“

„Prosím, také bych měla dotaz,“ ozval se dívčí hlas z posluchárny.

Ačkoli jsem v zatemnělé místnosti z důvodu projekce měl velmi špatný přehled o tom, kdo vlastně dotazy pokládá, jakýkoli zájem je vždy více než jen namístě, tudíž jsem bez váhání reagoval: „Prosím, ptejte se.“

„Z čisté hypotézy, jak vlastně můžeme vědět, že... no, zkrátka, že ten turista, který byl ubytovaný v tom bývalém dětském pokoji, že mluví o vzniku praskliny na skle pravdu? Chci říci, co když proces, kterým prasklina dle jeho slov vznikla, jak jste sám zmínil, jako by ji někdo kreslil, co když zkrátka není založen na pravdě? Nebyla by to pak zkrátka jen prasklina na okně jednoho starého domu a nic více?“

„Zajímavá úvaha, pro kterou mám pochopení, slečno, a děkuji vám za ni,“ pronesl jsem a pokračoval. „Víte, hned ukážu důvod své domněnky,“ dopovězením jsem sáhl do svého kufříku pro jedinou vyvolanou fotografii, která celou výpověď zdokumentovala a která je tak mou jedinou, avšak stále přesvědčivou odpovědí.

Jedním dalším okamžikem jsem danou fotografii z místa dětského pokoje, kterou jsem sám pořídil, položil na snímač projektoru, avšak bez toho, aniž bych z něj vyjmul původní kresbu, a po troše ladění projekce spustil: „Zde vlevo můžete vidět mnou pořízenou fotografii praskliny na skle v samotném malířově bývalém dětském pokoji. Vpravo jsem pak ponechal část skici s totožnou prasklinou na totožném místě. Pokud se zadíváte detailněji, uvidíte, že obě praskliny jsou naprosto totožné. Dokonce i přesahy, které malíř na skice při

kresbě praskliny způsobil tužkou, jsou vyjádřené na vyfotografované prasklině formou škrábanců. Mnohokrát jsme obě verze porovnávali a nikdy nenašli odlišnost. Existuje zde naprostá shoda v každém detailu. Shoda, která vznikla v době kómatu.“

Tímto okamžikem se zdálo, že se zrak všech posluchačů již plně vyvodil z dojmu, že má přednáška je založena na pochybnostech. Nedostávalo se mi žádné další otázky, žádného povyku, žádného podnětu. Časně v životě člověku nastanou okamžiky, na které se zkrátka nedovede ani zeptat, a to i v případě momentů, kdy putujeme spíše napříč polem hypotéz a domněnek. V každém případě však takový podklad vede k zamyšlení, pravděpodobnost vyobrazení shody obou zcela oddělených míst coby náhody se totiž pomíjivě vytrácí.

To přetrvávající a nepropustné ticho jsem po několika celých minutách ve tmě oživil tichými slovy: „Pamatujte, prosím, že ať už se bude v životě jednat o proces vzniku díla, textu, obrazu, života či světla světa... vždy je a vždy zde bude jasně patrná osobitost tvorby. Ta ojedinelost, individuálnost, jedinečnost smyslu a prožitku života umělce, to je samým podkladem, který dovedete posléze spatřit v obrazech, architektuře, literatuře či zkrátka ve slovech. Ve své jediné skutečnosti na tomto světě totiž pokaždé v díle spatříte člověka, který jej stvořil. Nemusíte jej však přitom vidět fyzicky, abyste jej třeba začali chápat, pobírat, souhlasit s ním, či dokonce znát. My zde při pohledu na toto dílo i fotografii vidíme jeden neuvěřitelný život, život umělce.“

Závěrečnými slovy jsem ustoupil do strany, sešel jsem schod a rozsvítil celou posluchárnu. V ten okamžik jsem ze strany tichého publika okatě pocítil značnou ponořenost a místy až vymykající se údiv, který je dělen ještě více nejistou špetkou od naprostého pobouření. Nebral jsem na to však zřetel, nepotřeboval jsem. Pohled neznámého muže se nyní jímal ve zrovna takovém duchu, přesto jsem z něj ale nerozeznával ani ten nejnepatrnější vjem toho, že by mě, byť jen na okamžik, poslouchal. Jako by se na mě díval ze zcela jiného úhlu mysli, jako by si mě s něčím spojoval.

Amélie se v tom utkvění ale jako jediná z řad posluchárny znovu přihlásila: „Chcete tak říct, že v jistém spektru naší mozkové aktivity je možné vytvořit vlastní svět... že to možná jednou sami dokážeme, že to nebyl jen další z nevysvětlitelných jevů?“

„To, slečno Solari, je důvod, proč má přednáška je dlouhá pouhopouhou hodinu. Pouze vám tak odpovím, že stejně jako narychlo sestavené kolo, tak i takový vlastnoručně vytvořený svět nedovede svého strůjce vést příliš dlouho a příliš daleko. To zůstává stále v našem zkoumání,“ obrátil jsem se zpět se sklopeným zrakem na podlahu a kráčel po ní dále.

„Promiňte, ale neodpověděl jste na m-mou otázku, co se stane se světem, který byste dle této teorie vytvořil jako vchod do zcela nové reality? Myslíte, že ten malíř v něm opravdu žil? A co víc, že se do něj mohl po své smrti vrátit, vrátit se za rodinou, kterou uvedl, že tam založil?“ optala se znovu, avšak se značnou nesmělostí.

„K samotnému ovlivnění budoucnosti nepotřebujeme vyloženou vědu. To je jediná nepopíratelná moc každého z nás. My pouze skrze

představu možná spatříme svět, který se v nás bude vyjímat,“ zodpověděl jsem s důrazem a zamířil ke stolu u tabule.

Na mou odpověď se sice studentka Solari zatvářila neutrálně, avšak právě to bylo to, co mě přimělo domnívat se, že na ni taková slova zapůsobila daleko vlivněji. Bez ohledu na to, zdali příjemně či nikoli, jejich ráže ji podnítila k něčemu silnějšimu a většímu.

Náhle se však zvláště ostrým slovem ohnala: „Jak by ale taková teorie vzniku času, prostoru, ale hlavně života mohla být skutečná? Místy se tu oháníme až nepředstavitelnými jevy, které do sebe z pohledu jakéhokoli oboru... odpusťte mi, ale nezapadají.“

Zhluboka jsem se nadechl a ostražitým pohledem bez mrknutí oka k ní promluvil: „Pojem... skutečnost, slečno Solari, má nyní slovu... subjektivní... blíže než kdykoli předtím.“ Po dopovězení posledního slova jsem se podíval na hodinky a okamžitě znejistil.

Po odmlce několika vteřin jsem zvučným a pro mnoho přítomných i nečekaným tónem zahlásil: „Děkuji za vaši pozornost. Přeji úspěšný závěr semestru a podotýkám, že kredity budete mít koncem dnešního dne zapsané v univerzitním systému.“

Svižnějším krokem jsem vyšel stupínek u přednáškového stolu a složil si své dokumenty do kufríku. Intuitivně jsem postřehl, jak se celý sál dal do povyku, načež jsem se znovu podíval na své hodinky. Zbývalo mi sotva pár minut a to se ještě musím dostat na parkoviště k autu. Bezpečně jsem obsah kufríku uzavřel a kvapem se s ním vydal k východu z posluchárny. Během těch několika metrů jsem se ještě párkrát a pokaždé krátce otočil na řady rozpovídaných studentů. Nejednou jsem se pokoušel najít i onoho muže, jenž musel být po

celou dobu v sále, nikdy však nepromluvil, ani jsem jej neviděl odejít. Byl ale pryč. Nedovedl jsem si to vysvětlit, ačkoli jsem vedle nejistoty pociťoval spíše nepatrnou úlevu.

Nato jsem nakonec sklopil zrak k Amélii Solari ve třetí řadě. Zdánlivě jako jediná ze studentů zůstávala v naprosté tichosti a podivném zanícení. Jako by jí hluboká část z těch vět uvízla v tom neblahém ponětí, kde dostaly svému místu.

Během svého posledního ohlížení jsem si ale v neklidném davu studentů, kteří se již hrnuli ze sálu, povšiml daleko více nejisté věci. Jedním okamžikem jsem kdesi v poslední řadě spatřil postavu studenta, která začala prozařovat, jako by byla hologramem. Na nezměřitelný okamžik se záře napříč celým tělem té postavy rozjasnila a ihned zas vyhasla, takto ve stálých intervalech.

Ihned poté jsem o dvě řady níže zpozoroval kus chybějící prostřední lavice. Nebyla nikým odstěhována či obměněna, nýbrž se jednalo o dočista nevyplněný prostor. Jako by mé oči na onom chybějícím metru zcela osleply a nedokázaly vykreslit jediný detail. Přesto tím místem procházel jeden student za druhým. Nutnost opustit to tu sílila, čas ubýval a za jeho nestálým hřbetem důsledky přibývaly.

Mezi davem odcházejících i přicházejících studentů jsem se prodral na chodbu, přičemž jsem musel použít i hrubou sílu, abych se přes všechny protlačil. Když jsem se vyprostil na druhý konec davu, měl jsem již před sebou východ na univerzitní parkoviště. Býval bych se dal do okamžitého spěchu, jenže mě v onen čas dělila matná vteřina, která mi zdržela krok.

Zaslechl jsem totiž jeden z mála hlasů poslední hodiny, jehož původ jsem také okamžitě rozeznal: „Pane profesore, prosím,“ ozval se mi za zády uchvácený hlas Amélie Solari.

Nato jsem se otočil se zdánlivě nespěšným výrazem na tváři a odvětil: „Ano, slečno.“

Z několika kroků jsem toho okamžiku poprvé spatřil pohled Amélie z dokreslené blízkosti, ten její vstřícný pohled dokončený světle hnědýma očima. Zdánlivě jasnější kůže se jí měla bokem s každým jejím kontrastem a ostrým rysem tváře v zaujetí něčeho čistého, takového dojmu v podobě výjimečnosti, kterou jsme schopni pocítit a posléze i cítit trvale. Obrazem toho momentu jsem v jediné chvíli zůstával zahleděným, ač jsem si tu přílišnou okatost na sebe samotného neuvědomoval. Přesto jsem pouze vyčkával jejího dalšího slova.

„Chtěla jsem se vám omluvit,“ promluvila sklíčeně.

„Omluvit? To mi osvětlete paměť.“ Pokoušel jsem se tvářit udiveně, až přátelsky.

„No, jak jsem vám řekla, že teorie, kvůli které jste přijel, nedává v žádném pohledu smysl. A mimochodem, už se nemusíte držet tak v pozoru. NIO v tuto chvíli na simulaci nedohlíží, právě hodnotí váš přednes. Neměla bych vám to sice říkat, ale vedete si výborně. Dejte si ale ještě pozor teď venku cestou k autu, tam totiž bude dohled znovu probíhat, a to po dobu zbývajících minut. Je součástí vašeho celkového hodnocení. Jakmile dojdete k autu, máte povolení vrátit se do Intusu. Tam vám bude posléze sděleno hodnocení dnešní zkoušky,“ upřesnila s klidným šepotem.

Nad jejími slovy jsem pocítil znatelnou úlevu, přesto jsem se ale nenápadně ohlížel směrem za její rameno v očekávání, že spatřím vycházet ze sálu onoho neznámého muže. Znepokojovalo mě pomýšlení, že nevím, kdo se to tam objevil, že nevím, proč se ke mně ubíral tak vypjatě.

„Kvůli tomu se neomlouvejte. Mělo by být cílem vyvolat vlastní postoj,“ uklidnil jsem ji vzápětí s úsměvem a vřelým tónem v řeči, když jsem viděl, že ten muž nepřichází.

Hned poté jsem ale těsně před otočením se ke dveřím přeci jen pronesl další větu: „Slečno Solari, pokud bych mohl snad jen něco prohodit, tak jen...“

Zarazil jsem se před koncem věty, načež jsem však patrně uvolněně prohodil: „Promiňte, slečno... každý může sám sebe jednou za čas vidět jako člověka, který je daleko za vším i před vším. Takový krok je nebezpečný.“ Po vyřčení poslední části slov jsem s důvěřivým pohledem přikývl.

Tím jsem se s ní loučil a doufal. V houfu studentů za jejími zády jsem pozoroval čím dál více matných postav, které se při svém pohybu několikrát vytratily a ihned objevily. Rozpačitě jsem znovu kývl hlavou na rozloučení, otočil se na patě a vyklouzl východem na parné parkoviště letního odpoledne. Narovnanou chůzí jsem se po chodníku podél parkovací plochy rychle blížil ke svému autu, pomyslně zaparkovanému pod korunou tamního dubu.

Neohlížel jsem se, pouze zrychloval krok. Několikrát jsem se s tikem ve tváři i těle díval na své hodinky a měřil natolik neúprosně tikající čas. Kmitající nohy mi pod náplavem vedra i běsnícího tempa

pozvolna cukaly do počátečních křečí. Díval jsem se do stran i do prostor parkoviště. Náhle jsem tu byl sám. Čas mi na očích i v prostoru docházel. Ještě před okamžikem auty napěchované parkoviště bylo nyní prázdné, s výjimkou mého auta, které bylo pár desítek metrů na dosah.

Starý pick-up, sedřený červeným lakem po své levé straně, jinak ponuré tmavě zelené barvy, stál jako jediný na kraji rozpálené asfaltové parkovací plochy. Okolní vítr nabíral na síle, která se od mého vykročení z univerzity stihla několikrát znásobit. Ještě před okamžikem letní vjem se nyní přebrodiv v neustálý podzimní shon. Nejednou mi to svou silou dovedlo takřka vyrvat kufrík ze sevřené pěsti. Jeden větrný náraz za druhým se mě snažily oddělit od vstupu do auta, abych se odsud již nedostal. Tím jsem se však nemohl nechat za žádnou cenu odradit.

Na zbylou vzdálenost jsem se dal do běhu. V ten okamžik se na náhodných místech rozprostřely znepokojující bezbarvé postavy. Kmitaly z kroku na krok. Místy připomínaly živé bytosti, místy jen matné stíny v mlze. Z páru se během vteřin stala čtveřice a rázem jich bylo napříč celým prázdným areálem parkoviště několik desítek. Nemohou mě vidět. Namísto toho jen hypnoticky opakují jeden a ten samý pohyb, jako by každá z postav byla uzamčena na jeden a ten samý přešlap, který nepřinášel jedinou odchylku. Jako by nebyla jediná pachtící duše neuvězněná. Vše, co pro mě nyní bylo stěžejní, byla má naprostá opatrnost v následujících krocích kupředu. Za žádnou cenu se nesmím připlést jediné z těch postav do cesty či se jí jakkoli dotknout.

Začal jsem tedy míjet jednu běsnící postavu za druhou. Svým tempem jsem se mezi nimi dokázal hned několikrát vyhnout a nejednou to bylo na poslední chvíli. Na ty, které jsem nechal za zády, jsem se ani náznakem neohlédl. Musel jsem jen pokračovat dále, navzdory tomu ale má neviditelnost vůči nim pozvolna upadala.

Oklikou jsem se k jedné z posledních postav před svým autem přiblížil příliš těsně, nato se mi vrátil ten prudký pohyb, který mě málem polapil. Bylo to jako natažení bez úmyslu a k mému takřka osudovému zaleknutí postačil jen ten prudký pohled neklidné smyčkové postavy bez tváře. Zaklopýtł jsem a na okamžik tak své tempo přerušil. Nechtěně jsem se uprostřed nevyzpytatelného davu zasekl a další kroky tak musel s už beztak bídnyým časem na pomezí promyslet.

Tím zaváháním se okolí zakřivovalo proti mně. Postačil okamžik o tak nevýrazné délce a náhle se na mě se zrovna takovýým pohledem zaměřilo hned několik dalších postav v mé blízkosti. Jejich nečitelné tváře by šly jen stěží přirovnat k jakémukoli očnímu kontaktu, přesto jsem si během série vteřin připadal jako v bezvýchodném obležení napjatých očí. Věděl jsem, že se mi to může stát klíčovým a rozhodujícím, že ať se děje cokoli, nesmím zasáhnout do dějiště jediné z nich. Pod nátlakem jsem se odrazil ze stojícího místa a probíhával mezi zbylými siluetami před sebou. Mé odlehlé auto již bylo na dosah.

Pod ostrou rukou tikajících vteřin jsem se s neklidem v žilách dostal k autu. Obloukem jsem proklouzl přes kapotu vlastního vozu a přepadl na jeho druhou stranu směrem ke dveřím řidiče. Vrhł jsem se tam tak naslepo, že jsem takřka padal na ponurý asfalt. Na poslední

chvíli jsem se ale křečovitě zachytil kliky dveří. Bez váhání a rozhlížení jsem pouhým dotykem kliky rozrazil vestavěné zabezpečení proti krádežím a zámek tak odemkl. Otevřel jsem dveře, jenže jsem si uvědomil, že jsem málem opomenul jednu ze svých posledních povinností.

Sáhl jsem do kapsy od kalhot, vytáhl z ní peněženku s doklady i univerzitní kartou, sehnul jsem se k zemi, peněženku i s kartou obezřetně pohodil asi půl metr pod své auto a obratem jsem otevřenými dveřmi vpadl dovnitř. Peněženka, čas i identický prostor patřily univerzitnímu profesorovi a přednímu odborníkovi ve svém oboru jménem James Maybourne. Troufale jsem se natáhl po jeho vlastním životě a na okamžik, bez povšimnutí kohokoli, jsem si jej skutečně osvojil.

Tento svět se mi tak nyní rozpadá přímo v dlani. Pevně jsem sevřel volant, stáhl ruční brzdu a už jen věřil v poslední vteřiny na svých hodinkách. V duchu jsem odpočítával a zpytoval okolnosti.

Se zrychleným tepem jsem pozvedl hlavu směrem na čelní sklo a v onen okamžik se mi dech zatajil tak, že poslední vteřiny začaly doslovně buráct ze všech stran mých smyslů. Momentem jsem spatřil několik desítek zastavených postav bez tváří, dívajících se na mě. Tolik očí se na mě upíralo a já jim to vlastní neopatrností dovolil. Se zbývajícími vteřinami na hodinkách jsem si byl ale jistý, musel jsem.

Pohlédl jsem na hodinky a s pohyblivou ručičkou si její poslední vteřiny zašeptal: „Tři... dva a...“ Na přelomu předposlední a poslední vteřiny jsem lapil jediný možný pravděpodobný okamžik a pootočil s klíčky v zapalování.

Zařadil jsem zpátečku a vycouváním necelých 173 centimetrů vzad se mi zatajil zrak, tep i dech. Za pomoci detailní přesnosti v hodinkách jsem se navnadil na správný tok každé z proběhlých a návazných chvil. Tím jsem navrátil v původní cyklus vše, co jeho majiteli doopravdy přísluší. Před očima mi znenadání přeběhl velice neustálený a roztřepený houf nejasných tvarů, které připomínaly mžitky po okamžitém zavření očních víček. Dech se mi zatajil jen na pouhý zlomek času. Zlomkem času jsem vtrhl znovu do počáteční chodby dějiště, kterou jsem provedl svým vlastním jménem.

Znenadání mnou otřásla silná závrať, při které jsem otevřel oči přímo v okamžiku svého prudkého dopadu zády napřed na parketovou podlahu. Tím pádem jsem však nepocítil bolest, pouze dezorientaci. Několika vteřinami jsem se bezvládně díval do stropu a chvílemi jen stěží vnímal, sotva jsem byl schopen dostat se do pozoru vědomí. Pozvolna jsem však začal kývat hlavou ze strany na stranu, načež jsem si povšiml svých skrčených nohou na padlé židli, jejíž opěru jsem rázem cítil i pod svými bedry.

Jemně jsem pozvedl hlavu z podlahy s pohledem před sebe a nedaleko svých skrčených nohou jsem tak spatřil dřevěný stůl s uprostřed položeným psacím strojem a se štosem postranních, naprosto popsanych papírů. Ten stůl byl umístěný přímo v levém rohu místnosti, čímž byl prakticky situovaný, poněvadž přilehlé levé okno tak příjemným kontrastem čeřilo napříč celým prostorem, který byl jinak zdánlivě velmi stísněným, navzdory tomu však nebývale útulným.

Vtom jsem napříč sluchem zaznamenal zprvu jen neurčité dunění, avšak to celé ve chvíli přecházelo v náznaky venkovních hlasů, dokud můj sluch nebyl zcela zřetelný a já tak nerozeznal hlasy lidí procházejících venku na ulici.

„Intus, tak vítej zpět, ty člověče,“ zašeptal jsem si pro sebe s hlubokým nádechem a ulevujícím povzdechnutím.

Nato jsem se začal opatrně zvedat z parketové podlahy. Když jsem se s nepatrnou migrénou konečně postavil na nohy, ještě jsem zvedl ze země padlou židli a umístil ji hned k psacímu stolu. S blaženým pocitem jsem se vestoje o židli opřel a letmým okem jen projel přes dokončené podkladové texty spolu s dílčími ilustracemi všech etap právě zakončené simulace Tvorby, od prvního vstupu do fakulty univerzity přes chvíle přednášky až po závěrečnou chůzi přes parkoviště areálu při mém odchodu.

Imaginativní portrét se povedlo včas zakončit, už mi jen zbývalo vyčkat sdělení mého hodnocení. S takto postupujícími chvílemi jsem si právě dopsané podkladové texty pro všechen klid netoužil dále prohlížet. Pozvolným krokem jsem se tedy odvrátil od psacího stolu přímo k jedinému oknu místnosti.

Uvolněně jsem se zadíval tím oknem ven, směrem do zvláštního podzimního odpoledne s ojedinělou atmosférou. Neviděl jsem jen ulici s protějším bytovým domem a stromy stažené o rozlehle opadané listí, obehnané všudypřítomnými lidmi, kteří se buďto ve chvíli volna scházeli a společnou rozmluvou popíjeli zakoupenou kávu, nebo zkrátka jen samovolně procházeli kolem. Byl to ten jediný pohled a záběr dennodenní atmosféry, těch prožitků, kterých je

člověk citelnou součástí už jen pomyslením. Každý takový pohled z okna je pro mě jako odvrácení do jiné přítomnosti, chvíle několika vteřin, ve kterých si očima uvědomím tu rozlehlost a nevšednost svého života i životů ostatních, ztělesnění možnosti.

Uprostřed všeho zamýšlení se mi přímo uvnitř sluchu rozezněl monotónně zvukný ženský hlas se zcela zásadním oznámením: „Simulace imaginativního portréту číslo 751998 byla úspěšně vepsána. Výsledný podkladový text naleznete pod svým profilem pisatele NIO, v sekci pod názvem Tvorba. Závěrečná ústní zkouška z předmětu „Obecná a selektivní znalost v okruhu historie a principu povahy představ“ byla ústředním velitelstvím NIO ohodnocena na výbornou. Váš souhrnný průměr všech získaných hodnocení po dobu desetileté účasti v přípravném programu Tempus byl hodnocen jako „prospěl“, gratulujeme. Studijní program pisatele v oboru „Imaginativní historie a aplikovaná prostorová imaginativní architektura“ tímto považujte za zakončený. Za přesně šedesát vteřin budete probuzen z Intusu, do té doby je doporučováno fyzicky se nezatěžovat a zamezit jakémukoli emočnímu či obdobnému psychickému vypětí. Spouštím odpočet.“

Zachvátila mě až rozporuplná radost a úleva. Bylo to zčásti nepochopitelné, poněvadž tomu, že se mi po deseti letech podařilo studijní program zakončit, tomu je znenadání obtížné ihned uvěřit, ihned si to uvědomit. Tou chvílí jsem se oficiálně stal pisatelem, po tolika letech stojím opět na počátku, mimořádně proneseném a rozprostřeném dějství, které nyní lze vůbec poprvé budovat s naprostou přesností. Poprvé pozorovatel bude moci vnímat každý záchvět autora, poněvadž v něm začíná sám od sebe žít.

Samým vydechnutím nad tím vším jsem se čile posadil na parketovou podlahu přímo pod jediné okno v místnosti. Pokrčil jsem kolena, na která jsem si položil natažené paže, a se sklopenou hlavou začal hluboce přemýšlet, přičemž jsem odpočet o šedesáti vteřinách vnímal jen velmi okrajově. Ve zbývajícím čase jsem si pouze zatoužil své vlastní myšlenky rozložit co možná nejvěrohodněji.

Po mé bezmála hodinu a půl dlouhé přítomnosti na univerzitním kampusu zbyly jen doklady na parkovacím místě a jejich majitel, který se po mém nastoleném zpátečním směru zrovna otočil vpřed a vyjel z rušného parkoviště. Přelom dvou a jedné poslední vteřiny mě přehnal přes cestu, po které člověk neměl nikdy kráčet. Do mysli nám s časem vešla schopnost, kterou jsme v morku sevřené dlaně nedokázali nikdy pocítit. Jediné, co nám však na samém konci utkvělo, bylo zjištění, že přechod, který byl stvořen, si vzal to nejděsivější z nás.

Není mnoho těch, kteří by takový svět pochopili. Na druhé straně je mnoho lidí, kteří po uběhlém chodu skrze pracovní den do takového světa vpadnou. Kdokoli ten rozdíl nepozná tak jako já, protože ne jeden člověk... žije skrze vzpomínky a svou nevlídnou představivost o vzpomínkách budoucích. Já musím do takového světa zpět.

Tvořit svět, kterým se díváme kupředu se svou minulostí, která je nám v onu chvíli vlastním okem, je jako octnout se v dosud nespatřeném snu. Octnout se ve vlastním snu, buď jej nenávidíme, nebo jsme staveni sami proti sobě v okamžiku, kdy se z něj probudíme.

KAPITOLA 3

V POČÍNAJÍCÍM PREPÓLU

Za životní Tvorby doktora Flynnna Fostera začal vznikat již dříve avizovaný Prepól a první pokus člověka o jeho navštívení. Prepól, který měl přesvědčivě navodit a umožnit dosáhnout člověku takové hlubokosti Tvorby, kterou zažil sám malíř ve svých posledních měsících. Jak jsme ovšem schopni tvořit, sepisovat a budovat celé reality bez dosažení skutečné Animy, a tudíž i samotného jevu, jehož přítomnost byla při pozorování mysli malíře odhalena? Imaginativní organizaci NIO to stálo roky inovací a neúspěšných výzkumů, avšak při zaměření se na mozkové vlny Alfa a jejich tendenci růstu se povedlo vytvořit jedinečný rádiový signál, který je schopen vůči každé mozkové aktivitě podobu těchto vln navodit. Jedná se však pouze o simulovaný jev, rádiové vlny slouží jako impuls, vytváří stav podobný hypnóze, která později přechází v období hluboké meditace.

Tato vlastnost vytvořených rádiových vln má za následek, že jsme sice schopni provozovat roky výcvikových programů, včetně tvorby Prepólu, avšak s jediným problémem, kterým je neskonale nápor na lidský organismus. Dopady, ať už krátkodobé či trvalejšího rázu, mohou být různé, avšak emocionální stránka pisatele je prostřednictvím těchto vln dočista strhávána a mnohdy ubírána naprosto nepřirozenou gradací. Zvýšený krevní tlak, prostorová dezorientace, nevolnost, bolesti hlavy či malátnost jsou po již často

nutném vystoupení ze simulované tvorby během přípravného programu všední záležitostí. Ať už se tedy jedná o desetiletý přípravný program, který jsem zakončil, nebo o tvorbu Prepólu, v každém případě se pracuje s iluzí, není vytvářena skutečná realita se skutečným tokem času a prostorem.

Nesetkáváme se se skutečnou povahou Animy, které dosáhl zesnulý malíř v závěrech své životní tvorby. Nejnovější teorie o povaze Animy vychází z domněnky, že skutečné pole Animy sahá mnohem hlouběji, než jsme se zprvu domnívali. Nejedná se pouze o podvědomý stav mysli, vedle toho by totiž celá Anima mohla znamenat především naše první setkání s dosud nezištnou formou univerza. O možnosti takové existence jsme neměli ani tušení, poněvadž samo o sobě vychází z té největší přirozenosti každého člověka či života. Veškerý samovolný rozum, úvaha, tok myšlenek i představ všeho živého... to celé by mohlo být součástí té největší kontinuální sítě údajů a vznikajících hodnot, která kdy vůbec vešla do lidské úvahy. Dosah takové sítě nelze žádnou formou lidského pozorování ani zdánlivě vyjádřit, skutečná Anima by toto mohla znamenat... samotný zdroj Tvorby.

Vstup do ní by pak nemusel pro člověka znamenat nebezpečné následky, nýbrž zcela skutečnou vlastnost spočinout ve své nejhlubší přirozenosti, jež mu byla dána. Pojícím mostem při cestě do takového místa se nám stane Prepól. Den, ve kterém jsme měli tento Prepól s vlastním prostorem i časem poprvé navštívit, nebyl ještě zcela kompletním, byl rozepsaným. Představy doktora Fostera tam byly stále namátkovými, něco jako půdorys s letmým nástřelem zdí a

ucházejícím denním světlem. Nevěděli jsme a ani nemohli tušit, co přesně tam uvidíme, avšak dle slov doktora Fosterera by to mohlo být jako procházet troskami měst uprostřed přechodu dne a noci. Fosterem navozená města však s postupným sepisováním podkladového textu vzkvétala, namísto toho, aby se spolu s časem propadala k zemi.

Dovednost pisatele, kterou doktor Foster na tvorbě Prepólu ukazoval, byla dosud nejvyšší a nejdetailnější svého druhu. Jeho svět v podobě Prepólu totiž vyžadoval bezvýhradně gradující atmosféru, se skutečným dějstvím, prostředím i lidmi. Z toho důvodu bylo zapotřebí stvořit celistvá města, odkud by takoví lidé mohli pocházet, aby ze své součinnosti mohli do světa Prepólu doopravdy patřit.

Vedle těchto měst svět potřeboval na pohled skutečné vody, lesy, hory, a to s věrohodným ekosystémem. Dokonce i náležitá roční období s vlastní proměnlivostí. Návštěvník tohoto světa tak může během svého pobytu uvnitř zažít letní dny, zimní čas a v neposlední řadě i pozorovat postupnou proměnu listí podzimu. Taková věrnost a rozmanitost každého přeneseného aspektu vyžaduje tisíce stran Tvorby, ředitelství NIO ale vydalo rozhodnutí o zkušebním navštívení nedokončeného světa již nyní.

Den, kterým jsem do stále nedokončeného prostředí Prepólu vstoupil, měl tuto teorii vůbec poprvé přenést v platnost. Do tak nejistého prostředí jsem však nevstupoval sám, jako doprovod byla po mém boku vybrána, pro mě již známá, hlavní imaginativní kontrolorka Amélie Solari. V rámci aktivity, kterou NIO vyvíjí už po bezmála třicet let, se tak jedná o vůbec první vkročení do

časoprostoru, který je sepisován pisatelem, ovšem bez přítomnosti onoho pisatele samotného.

Já ani Amélie nejsme autory představ, které to místo utvořily. Dle toho musíme vůči celému prostředí přistupovat. Principem našeho vstupu je test nepřerušovaného toku komunikace s Imaginativní organizací, a to spolu se zaznamenáním vlivu současné podoby Prepólu na nás, jakožto na pouhé pozorovatele. V samém dokončení konstrukce Prepólu doktorem Fosterem do něj totiž vedle nás vstoupí i novináři, televizní štáby či zkrátka povolane osoby organizace NIO. Naším úkolem je tak nyní vyzorovat a případným negacím ze strany prostředí na jeho budoucí návštěvníky tak zavčas předejít.

Vstup do Prepólu je podmíněn setrváním v částečně bdělém a částečně usínajícím stavu, podobném hluboké meditaci, přičemž procházíme mnoha fázemi útlumu, dokud skutečně nevkročíme do onoho místa. Počet fází a jejich délka se v závislosti na člověku však liší, jednomu postačí sotva několik minut, jinému i několik hodin, aby onoho žádoucího stavu podvědomí dosáhl. Po celou dobu přítomnosti v Prepólu bude nepřetržitě spuštěn rádiový signál, zrovna tak jako při cvičných simulacích tvorby.

Toho dne jsme s celým procesem vstupu do prostor Prepólu začali časně ráno, přesně tři hodiny po půlnoci. V tomto časovém úseku totiž naše mysl neoplývá přílišnou pozorností a rozrušeností, zároveň se její bdělost blíží hladině, která vůči rádiovému signálu reaguje více poddajně. S Amélií jsme oba ulehli do podzemní místnosti řídicího střediska. Ta místnost nese jméno Modus a je schopna pojmout dva pisatele či čtyři výzkumníky. My jsme byli v pozici výzkumníků,

nezávislých vůči Tvorbě, přičemž se však každému z nás individuálně věnoval zdravotnický i výzkumný tým.

S uzavřenýma očima a pachtícím dechem uprostřed propadu se mi po několika desítkách minut náhle kdesi v rozprostřené myslí ženským hlasem rozeznělo: „Právě jste byl vpuštěn do Prepólu s umístěním do... poloha neznámá, datum neznámé, v... čas neznámý. V okamžiku rozeznání časoprostoru vyčkejte na spojení s vaším přiděleným kontrolorem.“ Zaznělo mi v rozprostřené myslí, poté si pamatuji jen ten dlouhý spád bez jakéhokoli zraku či sluchu.

Okamžikem jsem se přesunul na pusté místo. V jedné tikající vteřině si připadal jako pustý tvar, který se řítí naproti prudkému chladnému vichru, kdy jej ten vítr postupně rozpouští po bezmezném nočním poli. Ze vteřiny jsem se v takovém spojitém bodě dostal na desítky vteřin a z nich jsem se přebrodivl po výstřelu barvy, která mi utvořila pod nohama pevnou zem, zahlcenou tmou.

V ústech jsem okamžikem ledového větru pocítil nádech a na očích spatřil louku s vlastní noční oblohou nad hlavou. Rozhlédl jsem se kolem sebe a pocítil aktivitu v každém svalu. Zabořil jsem pravou nohu do půdy a zavětril tak i vlastní sluch. Nato jsem pozvedl zrak před sebe a spatřil, že zatemnělá louka, ovívaná vichrem, končí kdesi půl míle přede mnou a k tomu patřičně u vln moře. Tamní vody se zdály být po vzoru klidu a navzdory nepřízni noci takovými i zůstávaly. V každém případě jsem se ale podivil, nečekal jsem, že své smysly pocítím v takové ostrosti a s tak rychlým nástupem.

Pokyn zněl, že po rozeznání časoprostoru mám vyčkat spojení s Amélií, avšak se mi žádného nedostávalo. Dalece jsem ji nemohl ani

zahlédnout. To místo se zdálo být vůči komukoli dalšímu tak odloučeným, že jsem se rozhodl pokračovat po jeho širokém prostranství dále. Vykročil jsem tedy blíže k vodám nedaleko své polohy. Krok se nesl v dechu, záběru i vjemu prvních okamžiků na tomto místě. Mohl bych se cítit jako ve snu, ale tady to bylo jiné. Tak odlišné, že všechny zde přítomné představy působily jako sjednané. Pocitem návštěvy jsem se ale pohyboval stále kupředu. Kroky byly omámené a za zády mi zůstával jen trhavý záběr ústřížků z noční oblohy. Jako když slijete zhotovené malířské plátno černou barvou.

Našlapoval jsem stále delšími a opatrnějšími kroky, ale necítil v nich žádný strach. Cítil jsem se jako přívod něčeho žádoucího, nikoli škodlivého. Věděl jsem, že se právě podařilo, že se právě daří něco velkého. S pozvolna plynoucím krokem jsem tak stál na konci pomyslné louky. Sotva pár kroků přede mnou se rozjímalá voda přílivu nočního moře, která na své svrchní hladině nechávala pyšně lemovat trajektorie stovek hvězd. Místo, které nezažily ani mé oddělené myšlenky, a já zde stál jako součást.

S volným dechem jsem se jen uchýlil k pohledu do rozvířené hladiny moře, která čerila černotou podmanivé noční oblohy. Během toho jsem však ani na okamžik nespustil svou vnitřní soustředěnost pro účel, za kterým tu jsem. Stál jsem na pustém břehu, oddělujícím louku od moře, v neformální košili a džínách, během čehož jsem kupodivu ani zdánlivě nepocítil jakékoli vykojení, a to v žádném domyšlivém aspektu. Každý dech, každý záchvět v mých plicích i boční smysl, vše reagovalo tak bděle a tak souzněně.

Při výčtu toho všeho jsem si zároveň rozpomněl na svůj cvičný zápisník, brožuru, sešit, či jak jej pojmenovat. Ve svém již monotónním zvyku mu říkám Almanach. Almanach je pro mě chvílí klidu, volnosti se mnou vlastněnými myšlenkami a okamžiky. Na jeho stránky zaznamenávám nahodilá slova, fráze, abstraktní obrazce... to vše se stimulem a podporou vůči rozvoji své Tvorby. Děje se tak za účelem prohloubení individuality, nevadnoucí vazby.

Ohebností své obnošené a umouněné obálky je cvičný Almanach spíše brožurou, avšak přesně pod jejím tvrzeným hřbetem mám již tradičně uschovanou tužku, jež se dosud neztupila. Almanach si na svých cestách uschovám vždy do své pravé džínové kapsy. Hbitým škubnutím ruky do těch míst jsem již pouhým hmatem okamžitě zjistil, že jsem jej skutečně nezapomněl ani nyní. Jak zásadně se mi v té chvíli ulevilo.

S dlaní na své pravé kapse jsem poklekl k zemi, nadále jsem se však rozhlížel kolem v očekávání spojení s Amélií. Mohlo nastat každou uběhlou vteřinou, každou vteřinou se mohla objevit v mé blízkosti. Mezitím však čas plynul pouze se mnou uprostřed vyvážené a tiché noční krajiny. Stále se navyšující prodleva mě však začínala přivádět do nejistoty. Po několika dalších chvílích jsem tak pokyn organizace ignoroval již podruhé a opět jsem se rozhodl ze svého místa vzdálit.

Poklidným krokem jsem pokračoval podél písčného břehu a ani na okamžik neodvrátil své oko z pozoru a nejširšího možného dohledu směrem do postranní louky. Takovým podnícením jsem urazil desítky kroků, náhle jsem ale v dáli přes deset metrů spatřil cosi připomínajícího bezvládně ležící tělo, jehož špičky chodidel byly

ovívány blízkým přílivem. S okamžitým zděšením jsem se dal do běhu, během kterého jsem si za každým zanechaným kouskem země přál, aby se má domněnka mýlila. Hrud' se mi za běhu svírala a tlukot srdce jsem nedovedl ničím přehlušit, ničím upozadit.

Vteřinami jsem však ale již dávno věděl, že mám před sebou skutečně lidské tělo, oděné v lehké softshellové bundě a pískem zašpiněných džínech. Samým přispěcháním jsem se k němu přiblížil tak moc, že jsem šokem rozeznal Amélii Solari, ležící v bezvědomí. V posledních dělicích metrech jsem nezvladatelnou rychlostí po písku podklouzl a přistál těsně u jejího těla, čímž jsem se bez váhání dal do první pomoci.

Chladnými dlaněmi jsem jí rovnal jemnou tvář, která byla z jednoho svého boku zabořena v písku. „Amélie, Amélie! Slečno Solari, no tak!“ naléhal jsem v neklidu, načež jsem jí však nahmatal zřetelný puls.

Sotva pár vteřin poté ale navzdory své nezištnosti skutečně otevřela na pohled velmi znavené, avšak živoucí oči, načež pomalu pronesla: „Nolane, jsem... jsem v pořádku, nemusíte se bát.“ S jejími slovy jsem jí velmi opatrně vypomohl posadit se.

„Jak se vám dýchá, co zrak a ostatní smysly?“ položil jsem řadu otázek a namátkově se jí díval do očí a sledoval, zdali reagují na podnět přiměřeně.

S ujišťujícím tónem se jen pomalu otáčela z posedu na kolena a odpověděla: „Děkuji, ale jsem v pořádku. Nejspíše jen nedošlo k plnému propadu do fáze Prepólu, alespoň ne hned napoprvé. Očekávali jsme, že se něco takového může stát, ale jsme tu.“

Ihned poté jsem jí s veškerou opatrností pomohl postavit se na nohy, během toho jsem se jí však zeptal: „Dobrá, úspěšně jsme vkročili do Prepólu, spojení s kontrolorem, jak je vidět, proběhlo. Co spojení s Imaginativní organizací? Podařilo se vám navázat kontakt?“

Amélie zprvu zavravorala, když jsem ji však podepřel, několika dalšími vteřinami se již cítila o poznání lépe a pohlédla tak na komunikační zařízení displeje na svém zápěstí. Už od prvního okamžiku jsme ale oba viděli, že je nefunkční. Nejen mimo signál, avšak jej nelze ani jakkoli aktivovat, jako by došlo k vnitřní závadě.

„Zdá se, že co jsme sem vstoupili, stojíme mimo kontakt s kýmkoli,“ podotkla Amélie při pohledu a nedařícím se úsilí své zařízení zprovoznit.

„A kde přesně že to právě stojíme?“ optal jsem se s rukama v bok a rozhlížel se po dohledné krajině za šumu mořského výboje.

„Stojíme v prvních krocích tvorby Prepólu doktora Fostera. Ten dohledný oceán, písčité břeh, noční obloha a louka... dosud se jedná o vůbec jediné místo, které je zkonstruováno kompletně. Doktor Foster mu říká „Počáteční“, pokud bychom pokračovali zhruba dvě až tři hodiny severně podél moře, dojdeme k prvnímu městu, městu Omicron,“ odpověděla a obrátila se čelem do tmy, kterou lemovalo stále jen moře a tichá louka.

Nad její odpovědí jsem se krátce zamyslel, postavil se přímo vedle jejího levého ramene a se stejným pohledem do té dále jsem pronesl: „Myslím, že nám nezbyvá nic jiného než se tím směrem vydat. Na některých styčných bodech města by mohly být stále přítomné úseky

posledních signálových relací, které musel ještě před několika hodinami využít sám doktor Foster.“

Amélie na mou reakci přikývla, zároveň však pronesla se zvláštním zamýšleným tónem, během kterého znamenitě přimhouřila obě oči: „Tím směrem to bude bezpečné, nic nám nemůže hrozit, představy tu jsou kompletní a působí velmi stabilně. Od počátku hranic města se však budou objevovat první a již patrné nedodělky. Nedokončené budovy, které mohou padnout, z jedné poloviny narostlé a z druhé poloviny utnuté stromy i rostlinstvo, místy dokonce chybějící zem i prostor, může toho být mnoho neobvyklého. Mnoho úskalí, která vás dosud jakožto pisatele nemohla ohrozit na životě. Vpisování představ do podkladových textů je na bázi tvorby doktora Fostera stále v průběhu. Nyní tu však přítomen není, objevujeme tak jeho dosavadní podvědomý svět zcela sami. Proto musíme být opatrní, nemůžeme si být jistí s budoucí dýchatelností vzduchu, s výkyvy teplot, s pevností zemského povrchu, vlastně si jako vůbec první návštěvníci nemůžeme být jistí s ničím, co uvidíme.“

Tou chvílí jsme se spolu tím směrem vydali. Jako s podmaněním na očích jsme kráčeli místy podél břehu, který se nám ze tmy neustále natahoval. Vnímali jsme ten dech, vítr, přirozenost spolu s nocí a jejím nebem nad hlavou. První navštívení lidského pokusu o tvorbu světa. Tyto kouty nevychází z přípravných simulací, které bylo možné udržovat bdělými jen po velmi omezenou dobu, tyto kouty se poprvé setkávají s tak dlouhou odpíranou trvalostí.

Každý krok tu působí skutečně, jímá se pospolu se vším, na co jsem při tom břehu pomyslel. Dalekost, kterou jsme dosahovali po

sepsaném písku a pohledem na krajinu, stále nedokázala ten nebývalý rytmus, který tu doktor Foster stvořil, jakkoli narušit. Žádná kapka oceánu, jež vzlétla po zlomení vlny, se nezachovala po svém směru nepřírozeně, ani to nejvzdálenější luční stéblo. Každý bod, každý kousek, každý záběr tu přímo reagoval na podnět, podnět větru, tichosti a času. Udržet ve své tvorbě takovou sourodost, která se samovolně stane kompletní a přizpůsobivou. To a mnoho dalšího dotáhlo všechnu identitu tvorby doktora Fostera na její vrcholné období.

S Amélií jsme za sebou zanechané vzdálenosti zprvu trávili jen tichým pozorováním, rozhlížením a vnímáním, čímž jsme si utvářeli vlastní představy a pomyslení o tom, jak se jen člověk do rozměrů a forem takových schopností mohl dostat, jak v nich vůbec mohl nejen spočinout, ale zároveň je i podnítit. Přednést je takovými slovy, aby jeho signifikantní prvky těžily ze své jedinečné chvíle. Právě takovým pomyslením se začaly dny dostávat do nového tažení.

Po břehu jsme tak skrze tmou kráčeli takřka tři hodiny, přičemž jsme si občas krátkým posedem na noční louce s postranním mořem odpočinuli a ihned podél břehu pokračovali. S Amélií jsme i nadále zůstávali mimo jakýkoli tok komunikace s Imaginativní organizací. Při tom všem jsme ale věděli, kam se musíme ubírat, kam v takové noci směřovat. Stovky metrů písčitého břehu se před námi navyšovaly, dokud však nebyl jejich prostor překryt něčím dočista odlišným.

Za překonání jediné chvíle se totiž z rozlehlé tmy, kdesi z míst dohledného oceánu za koncem břehu, začínaly nořit vysoké a

robustní siluety připomínající náznaky budov. Dětilo nás od nich sotva dvě stě metrů. Vykráčely jako z mlhy, čímž utvářely onu hranici, ke které máme od počátku naší přítomnosti v Prepólu namířeno. Tím prvním okamžikem jsme se na sebe s Amélií radostně podívali a zcela bezvládným poklusem se po směru nového obzoru vydali blíže.

S ohromným nadšením na tvářích jsme pokračovali a s ubývající vzdáleností pozorovali zprvu nezištné okolnosti. Jako by se totiž s takovým tempem sklon povrchu břehu velmi skrytě měnil. Pohledem na vzdálené vrcholky městských budov jsme totiž pozorovali jejich postupný optický pokles za dohledným mořem podél břehu, snad jako by se břeh, po kterém jsme bez ostychu běželi, mezitím klonil do vyššího sklonu. Počínající městské stavby z té tmy reflektovaly jako pokryté mlhou, jejich konstrukce nebylo možné zpozorovat uceleně a již vůbec pak rozlehlost celého nám již blízkého koutu. I přes tu všechnu zdánlivou odlučitelnost a ponurost, prázdnotu majestátnost a pouze hrubou velikost... to město se uvrhlo do tmy a tichosti, bez přítomnosti života... ta neobyčejná samota jej však od nás neoddělila.

Za pohlčení vši neobvyklostí jsme ale své odhodlání nenechali pominout, dokud jsem však sotva několik metrů před námi z hloubi tmy nespatriil konec samého převýšení břehu v podobě srázu, čímž jsem Amélii okřiknul: „Slečno Solari! Pozor!“ Obratným úskokem vpravo jsem ji chytil kolem ramen a současně zastavil těsně před takřka přehlédnutým srázem.

Samým vylekáním Amélie klopýtla a chytla se mě ještě pevněji, načež se po kývnutí se získanou jistotou sebejistě pustila. „Děkuji... děkuji vám, mnoho tam dolů nechybělo,“ pronesla s krátkým pohledem směrem ze strmého srázu, který nás dělil od města ležícího kdesi v údolí na úpatí.

Já se nato obrátil směrem vlevo, kde byl bezmezně rozlehlý oceán doslovně z metru na metr utnutý, jako by jej od zborcení držel prostý vzduch, prostý vzduch před záplavou města ve vedlejším údolí, což jsem po okamžiku zamyšlení zmínil. „To nesouměrné moře, ten náhlý sráz, chybějící povrch. O moři jsem četl v archivu Tvorby, ale ten sráz. Bude to první nedokončenou představou. Jak je možné, že jsme o tom nevěděli?“ předeslal jsem s pohledem do té náhlé nedozírné hloubi propasti na konci všeho převýšení.

Amélie po krátkém ohlédnutí směrem vlevo zaregistrovala, že břeh doslovně setnutého oceánu zůstává stále v rovném sklonu, pouze při pohledu před nás se celý terén začíná jevit náznakem stoupání, což objasnila: „Stojíme přesně před hranicí města. Přejechod mezi počáteční oblastí a prvním městem, ta neúměrnost povrchu mohla být způsobena imaginativní dezorientací. Doktor Foster pravděpodobně přešel z konstrukce představy moře na údolí města bez mezního textu. Pomyslel a utvořil první představu města ještě před úplným povrchovým zakončením moře i břehu. Proto nejspíše vznikla taková, na první pohled opravdu neobvyklá, anomálie. Břeh, na kterém stojíme, měl původně hraničit po obvodu celého údolí města, měl se tedy ubírat vlevo a zakončit tak tok oceánu. Navzdory tomu, jak to může působit, je to i za tohoto výsledku stabilizované, doktor

Foster rovněž stihl vepsat podpěrný bod a zabránil tak zaplavení města vedlejším mořem.“ Dokončila svou myšlenku, čímž jsme se oba velmi obezřetně znovu přiblížili ke konci břehu formou srázu a zároveň k hranici s městem.

Se současným pohledem sotva několik kroků před nás směrem ke srázu, který nás ještě před okamžikem tak zaskočil, Amélie pověděla: „Ta propast tu může být klidně jen tři až čtyři minuty, proto jsme o ní neměli ani tušení. Povrch se mohl pro své nedostatečné vepsání zakládající představy propadnout, a to i během nepřítomnosti pisatele. Je to zajímavé, další z důkazů, že vytvořený svět je schopen se adaptovat, podléhat základním mechanismům své existence.“

Současným pohledem napravo od propasti, kde se do další vzdálenosti táhla strmá skalnatá hora, jsme oba uviděli několik docela nenápadných úlomků z kamenité skály, jak se postupným pukáním o skalnaté výběhy řítí dolů do údolí, nato jsem pod samým fascinováním pověděl: „To kamení, povrch podléhá... podléhá času, samovolným faktorům svého podnebí... může tak chátrat nebo za své péče vzkvétat. Farmaření, zemědělství, je to... to je nevýslovné.“

Amélie přikývla a se zrovna takovým pohledem doplnila: „Sesuvy půdy, vysoušení povrchu i jeho absorpce vody, odpadávání kamení ze skal, jak jsme se domnívali, jak jsme doufali, nezávislost světa. Zbývá už jen nalézt Animu, kde bude každý z těchto objevů využít.“ Dojatý výraz na její tváři přecházel ve stále výraznější úsměv.

Město na úpatí údolí se rozprostíralo kdesi mezi tmou a mlhou, hraničilo se zdrženlivým okrajem oceánu. Vidět to zahalené prostranství náznaků budov, které vyčnívalo pouze zdánlivě o své

nejvyšší stavby, z nichž žádná neoplývala kýženým dokončením, se při svém spatření mísilo mezi ponurostí a okouzleností. Abychom měli vůbec zdánlivou šanci se do tohoto údolí dostat, musíme sestoupit boční horu směrem zprava. Beze slov jsem pobídl Amélii, načež jsme směrem sešli z posledních kroků písečného břehu rovnou do stoupající louky, kterou jsme se o konečky prstů našich dlaní začali prodírat. Každým dalším krokem jsme tím lučným porostem stoupali blíže k vrcholu, od kterého nás dělilo již jen pár metrů, které však začínaly cosi přinášet.

Ubývajícím výšlapem do takového kopce jsme ovšem znenadání pozorovali přechod z obklopující tmy, velmi neobvyklý náběh světla, který by se dal zčásti přirovnat západu slunce a zčásti stále neústupné mlhavosti bezmezně noční dominance. Stébla luk se nás dotýkala, když jsme ze samého prodyšného náznaku světla popadli zvláštní dech. S posledními kroky jsme se tak svérázně po boční louce dostali až na vrchol skalnaté hory.

Opatrným nášlapem vpřed jsem se mírně předklonil a spatřil tak, že sestup z hory je při své bezmála padesátimetrové délce obkládán zčásti travinou a zčásti výběžky skalisek. Ačkoli se terén zdál místy velmi náročným, stále bylo možné jej sestoupit bez jakéhokoli dalšího vybavení, sklon hory byl v každém případě zvládnutelným. Přítomnost větších skalisek a balvanů by nám tak mohla dokonce pomoci jako patrná forma jištění. I samotný bod hory, ze kterého jsme v tu chvíli shlíželi na údolí, byl oproti přívětivé louce tvořen skalnatým vrchem.

Na samém úpatí hory se napříč údolím táhla nenápadná říčka, za kterou pokračovala podmanivá nížinná louka o půdě a barvitosti porostů v mnoha spektrech. Na jejím konci se ovšem z oblak mlhoviny tyčily již přemítající náznaky města Omicron.

„Pojďme, musíme tam dolů. Stále existuje možnost, že tam zachytíme signál Imaginativní organizace,“ promluvil jsem s pohledem k Amélii a jako první jsem z nás dvou vykročil k sestupu z kamenitého vrcholu.

Ještě naposledy jsem si prohmatal pravou boční kapsu, zdali jsem cestou neztratil svůj kapesní cvičný Almanach. Když se mi tak pojednou zklidnilo svědomí, mohl jsem se skrčit k zemi a levou nohou napřed se z půldruhého metru vzápětí překlónit na opět travnatý, avšak strmý horský povrch. V posledních centimetrech jsem se dlaněmi z vrcholu odrazil a oběma nohama se tak postavil do trávy.

Nato jsem Amélii pomohl podepřít pravou nohu, aby se se svou levou snáze a bezpečněji dostala ze skalnatého vrcholu ke mně. Když jsme tak po krátké chvíli oba stáli zády přitisknuti ke zdi skály, pohlédli jsme na město vyčnívající z mlhy na konci louky samého úpatí. Během čehož stále převládal letný pokles západu slunce, doplněný o kontrast tiché noční oblohy, čímž byl tvořen zmatečný a neúplný dojem světa.

Pod námi již následoval sestup s četným vychýlením v podobě skal a vyčnívajících balvanů. Nezbyvalo nám nic jiného, pozvolna jsem se po členité hoře vydal jako první, nato jsem pobídl Amélii, ať se při svých krocích přidržuje mého levého předloktí, přičemž jsem opatrně našlapoval bokem pravého chodidla napřed. Délku v podobě

zbývající vzdálenosti i času, žádný z těchto aspektů jsme nevnímali. Nesoustředili jsme se na to, zdali se blížíme či zdali jsme teprve těsně za počátkem sestupu. Vyjma společného kroku, kroku, který nás ubíral jistým směrem a který si zakládal na našem postupu. Nejednou jsem se otočil na Amélii a teprve po vzájemném kývnutí jsme pokračovali navzdory řadám přelézání, obcházení či podlézání často přítomných skal dále.

Ať už noha na drolících se místech strmého povrchu podklouzla mně nebo jí, v každém takovém pohotovém záblesku jsme jeden druhému vypomohli tak činně a tak obratně, že se nikomu ničeho nemohlo přihodit. Neubýlo snad jediné chvíle, při které by se kdokoli z nás domníval něčeho jiného, něčeho tak odlišného.

Spolu jsme tak dokázali zdánlivě nebezpečný sestup po směru dopadu ponurého západu slunce dokončit. Dalším krokem jsme tak došli na rovný luční povrch, který nás několika pouhými desítkami metrů naváděl přímo do útrob mlhou ponořené části světa v podobě prvního města Omicron.

Bok po boku jsme svižně našlapovali přes jeden trs traviny za druhým, během čehož jsme se nepřestávali rozhlížet do všech obklopujících stran. Kráčeli jsme totiž po samém úpatí údolí, které bylo ohraničeno zleva vysokým útesem a posléze i mořskou hladinou, jejíž tok byl díky podpěrnému bodu doktora Fostera zadržován v plném rozsahu.

V okamžiku, kdy jsme přebrodivili tok nenápadné říčky z kraje louky, jsme totiž kráčeli přímo vedle zadržené, padesát metrů hluboké hladiny moře. Bylo to jako pozorovat nepokořitelnou zeď, tvořenou

neviditelným pláštěm, který podepíral celou volnou sílu moře. Navzdory vši všednosti Tvorby, toto jsou aspekty, které člověka nepřestanou nikdy fascinovat, jak by mohly přestat vrhat ten svůj dojem o svém vlastním dosahu a prostoru... Hranice se zde blíží subjektivě více, než jsme kdykoli předtím vůbec pomysleli. Tím se subjektivita stává pojmovým nástrojem, který jakoukoli formu vymezení zapomíná, nespátňuje její okraje.

Vedle zadržovaného moře se však tyčily první dohlédnutelné stavby, a to i navzdory rozporuplné mlze, která zčásti jakýkoli dohled napříč městem znemožňovala, přičemž byla částečně borcena ponurým docházejícím sluncem uprostřed ponuré tmy. Již z naší pozice bylo patrně mnoho nedokončených prvků představ, mnoho tichých míst, do kterých sami vcházíme.

S takovým podnícením jsme postupovali po rozrůstající se louce neustále dále a nevědomky vstupovali do pozvolné mlhy, která zanedlouho prolne vším naším obzorem. Několik dalších metrů tak zcela pohltilo možný rozhled, čímž jsme spatřovali takřka jen vlastní kroky napříč houstnoucí loukou, to a přicházející letmé siluety města. Z jednoho ze zvláště výrazných mlžných oblaků se náhle vynořila budova o velikosti menšího rodinného domku, počínající stavba celého města, ovšem již z prvního dojmu zvláště osamocená.

Zastavili jsme se na dosah ruky od celé konstrukce domu, ta již od prvního bližšího spatření působila velmi propracovaně. Po svém zevnějšku byla obkládána černými cihlami a sahala sotva deset metrů do výšky, čímž byla zakončena až rušivě špičatou střechou zrovna tak vytmavené barvy. Vstup dovnitř byl vymezen třemi schody, poslední

schod se nacházel před bytelnými dveřmi, vedle kterých hraničilo po obou stranách ozdobné, až barokní zábradlí. Nad špičkami celých zaoblených bodců každého ze dvou krajních zábradlí se rozprostírala dvě nenápadná okna, avšak zevnitř pokrytá krajkami příliš pestře zahalených závěsů. Tím nebylo možné prohlédnout dovnitř, ne zvenčí.

Povězte, proč byl vlastně takový kout pojmenován zrovna Omicron?“ nadhodil jsem a nadále si velmi detailně prohlížel každý viditelný prvek zevnější podoby domu.

„Omicron je patnácté písmeno abecedy prvního věku. Ten výraz doslova značí „malé písmeno o“. Jeho symbolika pro toto místo je spíše abstraktní. Doktor Foster v onom tvaru písmene viděl metaforu pro průchod, pro průchod otevřenou branou, kterou lze kdykoli navštívit a zároveň opustit,“ zareagovala pohotově Amélie, takřka bez sebemenšího zamyšlení.

„Zajímavé, jen bych doplnil, že to prozatím vypadá jako jednosměrná návštěva,“ podotkl jsem v tichosti.

Dům totiž stál a působil tak odděleně od všeho blízkého, dokonce i dvě jeho okrajové boční stěny působily, jako by je někdo se vším odporem od něčeho vyrval, jako by tím tento dům vynesl z řady mnoha dalších. Mnoha dalších, které ležely pospolu v jedné prožívané ulici. Řadový dům v symbolickém, až duševním pozdvižení sám před sebou, z jeho letitého zevnějšku plynul čas z mnoha přelých dní, opět nebyl nezávislou představou.

Štěrkem posetá cesta začínala necelé dva metry dále od něj. To však jeho pozici, kdesi uprostřed uvržení do mlhavé louky, stavělo do

zvláštního postavení vůči dalším domům. Jako by byl zrovna tento nevidaně vyčnívající prvek v podobě první spatřené stavby něčím ojedinělým, co právě spatřujeme. Proč by jej jinak doktor Foster stavěl na takovou úroveň, na tak zapomětlivou úroveň.

S pomíjivým dechem jsem v zamyšlení a pozoru zároveň kráčel podél schodů vchodových dveří. „Proč jej doktor Foster vepsal a pokračoval dál bez něj?“ prohodil jsem a marně se přitom pokoušel prohlédnout skrze prošíváné krajky závěsů starožitných oken.

„Možná je tomu naopak, možná ten dům stojí spíše na stěžejní úrovni. Stal se tím prvním, co jsme viděli, co jsme viděli před městem samotným. Pojdme odsud,“ pověděla Amélie nezvykle šeptaným tónem, načež mě stiskem kolem levého předloktí při mém pohledu do posledního okna zahaleného domu od celé stavby i odvedla.

Pouhými několika dalšími kroky jsme již oba pocítili pod nohama šterk počínající městské cesty, po které jsme se mohli vydat dále. Ačkoli jsme v kroku pokračovali, já se nejednou na ten vytyčený dům znovu ohlédl. Ohlížel jsem se tak prozíravě a tak citelně, jako bych snad čehosi v něm očekával. Pouhým letným spatřením z mnoha takových pohledů jsem se však jednou obrátil naposledy a uviděl houstnoucí mlhu, která již celistvou stavbu ukryla.

Nato jsem pozvedl hlavu a již se plně soustředil před tím, kam se blížíme. Amélie mě stále držela kolem levé paže, ovšem nepronesla ani slovo o tom, proč se rozhodla vůbec první náznak v podobě konkrétního domu svévolně překročit. Tušil jsem, že takový její postoj byl vyvolán něčím daleko konkrétnějším, než byl dům samotný. Ten se totiž stal jen zaonačeným předstihem pro myšlenku

a budoucí chod osobnosti, čímž nestojí jen na odkrytém okraji města, nýbrž se tyčí i na počátku tvorby svého pisatele.

Naše nášlapy do šterku se rozléhaly podobou jediného zvuku, kterého se nám v té tichosti a nepoddajně uhasínající viditelnosti dostalo. Žádným dalším slovem nebyl tento pomyslný okruh kolem nás přerušen. Oba jsme totiž při tom všem pozorovali rychle se objevující obrazce zpoza mlhy, naznačující siluety vysokých budov sepsaného města. Špičaté střechy řadových staveb, panelových domů, rodinných domů i prosperitních věží... ta členitost a četnost budov, to celé bylo každým krokem spolu s okamžikem doplněno a rozšiřováno.

S ucházejícím slunečním svitem a převládající tmou jsme tak rázem vkročili do zdánlivě první městské ulice. Šterková cesta byla s jedním krokem náhle překryta asfaltovou silnicí s ohraničujícím chodníkem po obou stranách. Povrch ulice byl na několika místech chodníku zvláště podsvícený, jako by to bylo místy, na která dopadají světla nočních lamp, avšak v celé ulici žádné lampy nebyly. Ulice se svou ucelenou délkou ztrácela kdesi po několika desítkách metrů v mlze, její oblaka se při pozorném zahledění vířila a jímala rozedněný asfalt.

Když jsme s Amélie překročili poslední nános šterku a jediným schůdkem vpadli přímo na povrch asfaltu, panoramaticky se nám rozprostřela i okrajová místa za chodníkem, kde jsme okamžitě spatřili vytyčené, neobvykle uspořádané rodinné domky. Rozvržení se zdálo být řadové, avšak po obou stranách vždy každý druhý dům z řady

vybočoval, vedle čehož každá ze všech staveb, po jejichž boku jsme ulicí procházeli, byla zcela odlišujícího se konceptu.

Nejeden z domů čítal chybějící okna či dveře, čelní fasády byly zkrátka jen uhlazeným betonem o prvotním tvaru, jiné domy byly beze střech, či dokonce jen střechou podepřenou jedinou bytelnou zdí. Základní gravitační zákony zde platily, avšak vyjma nedokončených či jakkoli probíhajících procesů představ. Asociační zákony tak svévolně nahrazují jim zdánlivě nadřazené. Tato vpuštěná domněnka se nám promítala ve vlastní zkušenost, zvláště když konstrukce a podepřenost pouličních domů se s naším krokem hlouběji do města stávaly stále více neúnosnými.

Přesto se však nezřítily. To a mnoho dalšího se nám mohlo o to důmyslněji prolnout, když jsme přešli v jednu část ulice, kterou vedle tamních řadových domů lemovaly i vyspělé duby, z nichž některé kmeny jako useknutím sekyrou končily ve své půli bez jakékoli koruny či náznaku listí. Vyobrazoval je jen výběh silných kořenů s částí robustního kmene.

Vedle toho další kmeny od své poloviny teprve začínaly a završovaly tak svou stavbu mohutnou rozrůstající se korunou houstnoucím listím. Nedotýkaly se tak země, nedisponovaly kořeny ani celou první polovinou nutného kmene, jako by se tak vlivem nedokončené představy vznášely. Takové nedopsané představy vznikají povětšinou pouze namátkově, pisatel je používá jako celkový podklad. Namísto toho, aby byl strom lesa doplňován podkladovým textem strom po stromu, vzniká podkladový text o celém lese. To

způsobuje, že jejich notorická četnost a rozlehlost napříč ohromným světlem zapřičiňuje občasná nedokončení a jiné nedokonalosti.

Takto zjištěné nedostatky jsou však při každé závěrečné kontrole rozvržení daného dějství autorem samotným skryty. My se však nyní musíme potýkat s vůbec prvotní podobou takového dějství, bez jakýchkoli dodatečných či jakkoli zamezujících úprav. Prozatímni nezavršené představy pro nás nejsou nijak nebezpečnými, jsou spíše optickým jevem nežli dopadem. Přesto však i v takto tichém světě existuje možnost výskytu něčeho dosud nespátřeného, něčeho s docela zatajeným významem. Mnohdy bychom se tak neměli ptát, zdali se jedná či nejedná o mystifikaci představ, jako spíše na to, čím byla taková mystifikace vyvolána.

„Mystifikace představ, pokud vedle těchto kmenů uvážíme i podoby okolních domů... Jedná se o dosud nejznatelnější mystifikaci, jakou jsem kdy v Tvorbě spatřila,“ promluvila se zamyšleným tónem Amélie a pozvolným pohledem neustále mířila kdesi mezi plynoucí stromy a zvláště nezkompletované řadové domy.

S její vyřčenou myšlenkou jsem se jen otočil zpět za svá záda, kdesi v mlze tam musel být stále ten dům, který jsme minuli, tím jsem i zaraženě odpověděl: „Myslím, že doktora Fostera něco při tvorbě rozrušovalo, proto sepsal a utvořil souhrnný podkladový text s takovým podílem nekompletností. Vy víte, že to není mystifikace, co způsobilo, že hned první městská ulice stojí naprosto mimo rovnováhu snad každého z existujících fyzikálních jevů, že?“ Zvýšil jsem s upřeným výrazem hlas a obrátil se směrem k Amélii.

„Jak to myslíte, co tím chcete říct, Nolane?“ ohnala se s podivem a s upřeným pohledem do očí se přede mne postavila.

Se zanícením ve tváři jsem přivřel oči a s vážností ihned reagoval: „Co tím chci říct? Osobitost Tvorby, ta nevychází pouze z temperamentu, vidíte? Za jejím letitým rozvojem, kdy naše mysl zažívá desetitisíce hodin zpracování nahodilých podnětů a událostí, vzniká tento prostředek daleko komplikovaněji. Je to hotová anomálie sama o sobě, taková osobitost. To ale víme oba. Co je ale důležitější, věděl to i doktor Foster, když pracoval na tomto místě. Když se pod jeho beton podepsal jako autor.“

„O co vám tedy jde? Vy myslíte, že vám něco tajím, že tu před vámi něco schovávám, schovávám na místě, kde jsem zrovna tak poprvé jako vy?“ zakroutila nevěřičně hlavou a ironicky přikývla.

„Ani tak neskrýváte vy, jako autor tohoto města. Víte, všimla jste si, jak mi ten dům, okolo kterého jsme před vkročením do města šli, jak mi utkvěl v hlavě? Víte, co mi připadá podivné? Že doktor Foster sepíše precizní dům s natolik soustředěnými detaily, které nemají obdoby. Ovšem si nejspíše ihned poté uvědomil, že ten dům sepsat ani nechtěl, že byl jakýmsi průtokem nechtěných momentů z jeho minulosti. Každému z nás se totiž stane, že se ulpíme k nějaké z nepříjemných vzpomínek, a než se nadějeme, strávili jsme nad jejím rozjímáním třeba i dvacet minut. Tak doktor Foster celý dům zanechal a myslel, že když jej takto oddělí od zbytku svého bdění, začne nestranně se skutečným městem o kus dále. Domníval se, že jej vnitřní původ toho domu nezastihne, že jej neovlivní. Výsledkem takové snahy bylo, že ani strom se tu nedotýká země,“ přidal jsem na

tempu i vážnosti svého tónu, načež jsem obratem poukázal na jeden z mnoha stromů bez dolní poloviny kmenu a kořenů, který se tyčil hned po mé pravici.

Po okamžiku tichého přemýšlení Amélie jen polkla a s pozdviženým obličejem náhle zcela klidně odvětila: „Myslím, že jste se v tuto chvíli jen nechal unést. Jediný dům, Nolane, a vy se na něj soustředíte neúměrně v porovnání se získáním spojení s organizací.“

„Kontrolore Solari, jsme mimo situaci, ve které by řízení se předpisy připadalo v úvahu. Ten dům tam v mlze by mohl být třeba i důvodem, proč tu právě stojíme mimo sebemenší dosah Imaginativní organizace. My dva jsme vůči nim jako v kómatu, nemají nás jak najít, musíme se najít sami,“ namítl jsem a lhostejným krokem se vydal zpět směrem do zamlženého oblaku tmy a světla zapadajícího dne.

„Nolane!“ zakřičela Amélie s důrazem, načež mě dostihla a postavila se přede mne. „Nikam nepůjdete, jako kontrolor za vás zodpovídám, a proto vám říkám, že to místo nemusí být bezpečné.“

Nad jejím projevem jsem se zarazil, zarazil se nad tím vším, načež jsem s přimhouřenýma očima odvětil: „Že to místo nemusí být bezpečné? Kontrolore, nenaznačovala jste ještě před chvílí, že před sebou nic neskrýváme?“

„Naznačovala, ale... dobrá. Víte, sám jste řekl, že osobitost Tvorby není utvářena pouze vrozeným temperamentem člověka. Měl jste pravdu, když jste řekl, že osobitost závisí i na něčem dalším, něčem externím, co teprve v životě zažíváme a získáváme zároveň. Při simulacích vln jevu Testa a vůbec prvním vstupu do dnes již cvičných

simulací přípravného programu... jsme cosi zjistili a zjistili jsme to okamžitě," promlouvala zčásti odhodlaně a zčásti velmi váhavě před každým slovem, neboť se nejspíše dopouštěla něčeho, co jsem se nesměl dozvědět, ne právě teď.

„Co bylo tím, co jste zjistili?“ naléhal jsem na ni s vážným tónem.

„První tehdejší simulaci, kterou kdy Imaginativní organizace provedla, vedl profesor James Maybourne, to jméno znáte. Jeho simulace vám byla propůjčena jakožto prostředí při vaší závěrečné zkoušce z Obecné a selektivní znalosti v okruhu historie a principu povahy představ. Profesor Maybourne měl tehdy ve své Tvorbě vepsat jednoduchou louku, louku bez jakýchkoli důraznějších detailů či specifických rostlin. Jeho konečná verze simulace dosáhla až šesti hektarů celkové plochy. Porost louky byl vyprahlý, jako po měsících bez deště, přesto však ta simulace byla nádherná," rozpovídala se ve svém slovu, její přednes působil nebyvale podmanivým a emočním dojmem, jen co se blížila po celém příběhu.

„Co se stalo pak? Bylo mi sděleno, že profesor Maybourne je čistě imaginárním charakterem. Proč organizace jeho osobu nikdy nezmínila jako skutečnou?“ S těmi slovy jsem se nechápavě obrátil směrem do zamlženého nebe, pokrytého zbylými tóny světla a tmou.

„Protože jste se jako pisatelé nikdy neměli dozvědět o tom, co tehdy profesor Maybourne v centru své Tvorby objevil. Jak už jsem řekla já i vy, Nolane, osobitá Tvorba není založena pouze na vrozeném temperamentu a dalších rysech, je získávána. Když se profesor Maybourne v samé nevíře a úžasu před tím, co právě dokázal, procházel po své rozlehlé vepsané louce, objevil na jejím povrchu

něco zvláštního. Něco, o čem se ve svých podkladových textech nezmínil. Sehnul se do hloubi vyprahlé luční traviny a z povrchu půdy vytáhl starý omšelý kompas. Byl zarostlý kdesi mezi tím vším porostem, když jej však držel konečně ve své dlani, ten předmět v něm cosi vyvolal, něco připomněl či navodil. V záznamech se uvádí, že profesor Maybourne poté poklekl na zem, uložil kompas zpět do země a ihned jej patou boty udupával tak dlouho, dokud jej zcela nerozdrtil. V okamžicích po zničení kompasu se začala první představa v historii Imaginativní organizace měnit. Prostředí představy louky upadalo ve stále větší vyprahlost, vedle čehož přicházely nepříznivé podnební podmínky, které přinášely velmi prudké výkyvy a zcela bez systematiky. Bylo to strašlivé, číst podkladové texty z těch chvil a představovat si, co profesor Maybourne musel zažívat,“ vyprávěla Amélie se stále silnější těžkostí na každé další větě.

Já se nato neubráníl jedné prvotní otázce. „O-on... on tam po dobu těch nepřirozených jevů byl? Profesor Maybourne se nedostal zpět?“ zeptal jsem se v nemalém zaskočení a nevěře.

„V okamžiku zničení toho kompasu jako by ztratil nad svou vlastní Tvorbou veškerou kontrolu. Začala upadat, doslova se bortit. Profesor Maybourne se nemohl probudit do našeho světa. Namísto toho přicházely další a další podkladové texty plné toho, co se tam dělo, jak celý svět chátral, jak se v té rovné louce bez jediného kamene, keře či stromu neměl kam schovat ani cokoli z toho ovlivnit. Zažíval období nepředstavitelného sucha, následovaného obdobím dešťů a sněhu hluboko pod bodem mrazu. Takto se celý cyklus opakoval celkem pětkrát... když během pátého cyklu přišlo období

sněhu, profesor Maybourne naposledy ulehl a v obložení mrazu uzavřel své oči nadobro. Ten muž je dodnes jediným člověkem, který zemřel za přítomnosti ve své vlastní představě, ve své Tvorbě. Naučil nás, že vedle toho všeho, vedle té schopnosti, která se nám naskytla a k jejímuž úplnému pochopení jsme asi stejně blízko, jako když jsme tehdy spatřili poslední malířovy kresby, nás i nadále může limitovat a dosáhnout smrt. Ta schopnost sepisovat svou Tvorbou celé časoprostory leží daleko mezi vší nádherou a vším utrpením, nestaví nás do svého jediného světla,“ dopověděla Amélie se slzami v očích, čímž se zadívala do jednoho z postranních setnutých kmenů stromu, k jednomu z nich se pár kroky vydala a opřením svými zády k němu i usedla.

Lítostně jsem se zadíval na její rozesmutněný pohled a několika kroky usedl na jeden ze silných kořenů stromu hned vedle ní, po několika vteřinách ticha jsem se citelně optal: „Amélie, co si myslíte, že pro profesora Maybourna ten kompas znamenal?“ Naklonil jsem k ní svůj zarmoucený výraz.

„Profesor Maybourne býval ve svém volném čase průvodcem výšlapů na vrcholy mnoha náročných hor. Byl velice zkušený, miloval tu náplň a mezi nadšenci pro dobrodružství byl i oblíbený a skvělý společník. Jednou tak vedl skupinu osmi lidí průsmykem k horské cestě na vrchol středně náročné hory v nejmenované oblasti. Průsmyk byl velmi dlouhý a časově vyčerpávající, dle plánu se však museli dostat z jeho útroh do setmění. Asi kilometr před koncem průsmyku se však vlivem náhlé bouře utrhla lavina a všechny účastníky expedice do jednoho zavalila. Čtyři muži a jedna žena byli na místě mrtví, další

dvě ženy a jeden muž zemřeli po příletu do nemocnice. Profesor Maybourne utrpěl několik vážných zlomenin a vnitřních krvácení, přesto však toho dne jako vůbec jediný z expedice přežil,“ začala vyprávět se sklopenou hlavou bez jediného mrknutí.

Vzápětí ji ale činně pozvedla směrem k obloze a zvučně dodala: „Ten kompas jej doprovázel po celých dvacet let expedicí, jedna jediná však naprosto změnila jeho dosavadní význam. Od té doby už se k výšlapům nevrátil, ba ani sám se sebou. Kompas, který mu z toho dne zůstal, mu připomínal ten jediný okamžik. Osm životů, to celé se mu při pohledu na ten sešlý předmět vracelo a neopouštělo. Ať si to chtěl připustit či nikoli, tehdy si ve svém životě připadal tak, že na něj ta osudná událost pohlíží z každého úhlu, že se před ní nemůže ukrýt. Proto pravděpodobně utvořil samovolně a bez rozmyslu pustou louku, aspekty takové minulosti v něm byly pozůstalé a hluboce zakotvené, nevědomě mohl kdykoli během tvorby jednat podle nich.“